

മാൻ. ഇവിടെയും ഫലത്തിൽ അനന്തരനും ടൈക്ക്യൂറും ഉണ്ടാണ് കൂടുതലോ അർഹര പുറത്തള്ളുന്നു.

അഞ്ച്

വർഗീയത

ഒ രംഗീയതയെന്ന പ്രതിഭാസത്തെ വസ്തുനിഷ്ഠമായി വിശകലനം ചെയ്യുക എളുപ്പമെങ്കിലും, അത് ആത്മാർത്ഥത കുറഞ്ഞ പ്രക്രിയയായിരിക്കും കാരണം അതിന്റെ ഒരു നടുക്ക് ജീവിക്കുന്ന ഏതൊരിന്തുകാരനെ സംബന്ധിച്ചും അനുഭവങ്ങളുടെ ആശ്ലാതപ്രത്യാശാതങ്ങൾ വിശണിക്കുക വിഷയമാണ്. യുഗങ്ങളായി ഇവിടെ നിലനില്പക്കുന്ന ജാതിവിവേചനം മനുഷ്യമുഖ്യ യങ്ങളിലേല്പിച്ച ക്ഷതം മാത്രാലും അതിന്റെ കല പിന്നെയും അവയേഷിക്കും. ഇപ്പോഴും മായാതെ നില്ക്കുന്ന ചാതുർവർണ്ണത്തിനു തുല്യമാണെന്തെങ്കിലും തരംതിരിവ് മറ്റാരു രാജ്യത്തുമില്ല. കേരളത്തിലാകട്ടെ അതിന്റെ മുള്ളമറ്റ ഉർപ്പിരിവുകളുണ്ട്. നമ്മുടെ സാമൂഹ്യജീവിതം ഒരു വിശാലമായ തത്ത്വിനകത്തുള്ള നിരവധി വ്യത്യാസങ്ങളെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. ദേശീയ സാത്യന്യസമരകാലത്ത് സാത്യന്യം ലഭ്യമായാൽപ്പിനെ ഇത്തരം സമൂഹം ദുഷ്യങ്ങൾക്ക് പൊടുന്നേനു അറുതി വരുത്തുവാൻ കഴിയുമെന്ന് വിശദിച്ച പോന്നു. മതസ്പർശം, ജാതിവ്യത്യാസം, വർഗീയത ഇവയെല്ലാം നിയന്ത്രിക്കാനും കൂടാം.

നിർമ്മാണാത്തിലുടെയും, സദാചാരത്രോദ്ദേശാധനത്തിലുടെയും തുടക്കു നിക്കാ മന്ന് പ്രതീകഷിച്ചു. പക്ഷേ, സത്യം മറിച്ചായിരുന്നു. അധികാരത്തെക്കുമാറ്റ താഴെ നിർണ്ണായക തീയതി അടുക്കുംതോറും ദേശീയത്താൽ പേരിൽ മതവെരുദ്ധങ്ങളെ അകറ്റിനിർത്താൻ കഴിയില്ലെന്ന് വ്യക്തമായി; മാത്രവു മല്ല സാത്യപ്പുലരിയിൽ ഇന്ത്യക്കണ്ണ രക്തക്കുരുതി മതചിന്തയും വിവേ പന്വും ഇന്ത്യൻ മനസ്സുകളിൽ എത്രമേൽ രൂഡമുലമായി കിടക്കുന്നുവെ നാതിനു നിദർശനമായി ചമഞ്ഞു.

സത്യം ഇന്ത്യ ജാതിവിവേചനത്തിനെതിരെ ഉരുവപ്പെടുത്തിയ നിയമ നടപടികൾ ഏട്ടിലെ പശുവായവഗ്രഹശിച്ചു. ഭാരതീയ മനസ്സിൽ പിശുതെറി യാർമ്മോലാത്തവള്ളും ഒട്ടപ്പിടിച്ചതാണ് ജാതിചിന്ത. സമഗ്രമായ ദേശീയ ബോധം ഒരിക്കലും ഇവിടെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടെല്ലു വിദേശികൾ ഓരോവട്ടം ആക്രമിക്കാൻ വന്നപ്പോഴും അവരെ സ്വീകരിക്കാനും സേവി ക്കാനും ഇവിടെ ആളുണ്ടായത്! ഇന്ത്യക്കാരിൽ ദേശീയബോധം വളർത്തി യെടുക്കാൻ ശ്രമിച്ച ഗാന്ധിജിയുടെ കർമ്മപരിപാടികളിൽ പ്രധാനം ജാതിമ തന്റെ ഒഴിവാക്കുക എന്നതായിരുന്നു. എന്നിട്ടോ? അദ്ദേഹംതന്നെ വിശ്വാ സതീവ്യതയ്ക്ക് ബലിയാട്ടായി.

പിൻനിര സമുദായങ്ങൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസം, ഉദ്യോഗനിയമമനും എന്നീ മേഖലകളിൽ സംവരണം ഉറപ്പാക്കുന്ന ഭരണഘടനാനിബന്ധനകൾ മുൻനിരക്കാ രൂടെയും ഭരണഘടനാവിദ്യർഖതുടെപോലും വിമർശനത്തിനു വിധേയമായി ദുണ്ട്. ജനാധിപത്യവ്യവസ്ഥയിൽ അനുവദനീയമല്ലാത്ത വിവേചനമാണി തന്നൊണ്ട് വാദം. സാമ്പത്തികാടിസ്ഥാനത്തിൽ വേണമത്രെ ആനുകുല്യ ഔദ്യോഗിക്കുന്ന നിജപ്പെടുത്താൻ. എത്രയോ നുറ്റാണ്ടുകളായി സാമുദ്ധ്യ-സാമ്പത്തികമേഖലയിൽ പുറംപോക്കുകളായി കഴിഞ്ഞുകൂടാൻ വിധിക്കപ്പെട്ട അധികൃതരുടെ ഉന്നമനം ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ള പരിപാടികളെ എതിർക്കാൻ സാമ്പത്തിക പരിഗണന മുന്നോട്ടുവെക്കുന്നവരുടെ യുക്തിചിന്തയ്ക്കുനേതാ തക റാണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെയും തൊഴിലിന്റെയും മേഖലകളിൽ മാത്രം വിവേചനം ഒഴിവാക്കിയാൽ മതിയോ? സമാധിത്വം രാജ്യത്വം വേണ്ട വിവേചനരാഹിത്യം? സംവരണനിയമത്തെ എതിർക്കുന്നവർ അതിനു തയ്യാരാണോ? ഇന്നലെ വരെ ആർത്ഥനാരും ആലംബപരീനരുമായി ചുരുഞ്ഞുകൂടി യവർ സാശ്രയശീലത്തിലേക്ക് കുതിക്കുന്ന പ്രവണത ഇന്ന് ലോകത്തെ സ്വാദും കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഈ ഗതിവികാസം ഭാവിയിലും തുടരുമെന്നാണ് സുചന. യുദ്ധങ്ങളിലുടെ സമീക്ഷമായ പാപഭാരം ഒരു സുപ്രഭാതത്തിൽ കൂടുകിക്കൊള്ളാവുന്നതല്ലല്ലോ. അതെന്നായാലും, ജാതിയുടെ മേൽക്കോയ്മ സമൂഹത്തിലേപ്പിച്ച ആശ്വാത്തങ്ങൾ ദുരീകരിക്കാതെ ജനാധിപത്യവും സോഷ്യലിസ്റ്റും നടപ്പിലാവുകയില്ല. അതിനാൽ ജനാധിപത്യവും സോഷ്യലിസ്റ്റും സ്ഥാപിതമാകാൻ ജാതിവ്യവസ്ഥയെ തകർക്കേണ്ടത് അനിവാര്യമാണ്. ഇന്ത്യയിൽ ജാതിയുടെ നുഴഞ്ഞുകയറ്റം സാമുദ്ധ്യത്വത്തിൽ മാത്രമല്ല, സാമ്പത്തികം, സാംസ്കാരികം തുടങ്ങിയ സമസ്തമേഖലകളിലും അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ട്. “ഇന്ത്യയിൽ നിലനിന്നു വർണ്ണാശ്രമമാണ്, നാസിനത്തിനു പോലും താത്ത്വികപശ്വാത്തലം നല്കിയതെന്ന അഭിപ്രായക്കാരുണ്ട്. ആര്യസംഘതയും സ്വന്തികയും മാത്രമല്ല, ജനനത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി, ജനങ്ങൾ ഉയർന്നവരും താഴ്ന്നവരുമാണെന്ന സകലപ്പവും നാസി

കൾ സൈക്കിച്ചർ ഇന്ത്യയിൽനിന്നാണെന്തെന്ന്. എക്കിൽ ജാതിയെല്ലാം ജനാധിപത്യവിരുദ്ധമായ മറ്റാന്നില്ലെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ വിഷമമില്ല.”

നിയമത്തിനു മുമ്പിൽ സമസ്ത പത്രങ്ങളുടെയും സമത്വവും അവകാശം അളും മഹാക്ഷേത്രങ്ങളും ഭരണഘടന ഐഡിഷിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, പ്രയോഗത്തിൽ അവയ്ക്ക് നിലനില്പിലും പ്രയോഗത്തിൽ അവസ്ഥയാണ് കാണപ്പെടുന്നത്. കുടുംബം, ജാതി, സമുദായം എന്നിവയെടുത്തു കുറുക്കണക്ക് അശായ സ്പർശികളായ വാസനകൾ മരിക്കാതെ, പ്രായപൂർത്തി വോട്ടവകാശം ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കുകയില്ല. പാർട്ടിയിലെ അണികളോടുള്ള പക്ഷപാത, സന്തോഷാം ജാതിയോടും സമുദായത്തോടുമുള്ള പ്രത്യേകാഭിമുഖ്യം, ഇവയെല്ലാം വഴി പുലർത്തുന്ന നേതൃത്വം ജനാധിപത്യത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്ക് യോജിച്ചതല്ല. സമുദായത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പഴയും ധാരാള കാശങ്ങളോടും ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളോടും ബാധ്യതകളോടും കുടിയ രാജീവ ജില്ലകളായി സമുദായത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുകയുമാണ് ഗത്യന്തരം. ഈ രൂപപ്പെടുത്തലിലാണ് വർഗീയത ഇന്നാട്ടിലെ ജനാധിപത്യത്തിന് ഏറ്റവും വലിയ വെല്ലുവിളിയാക്കുന്നത്. സാർവ്വത്രികമായ വോട്ടവകാശം വർഗീയതയുടെ വിനാശാപാധിയാണെങ്കിലും, അത് വേണ്ടതു മലഭാധകമാകുന്നില്ല. ജനാധിപത്യവും വർഗീയതയും പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ സിദ്ധാന്തങ്ങളാണ്. ജനാധിപത്യം ലക്ഷ്യമാക്കുന്നത് സ്വാതന്ത്ര്യം, സമത്വം, സാഹോദര്യം എന്നിവയെ കിൽ അസമത്വം, അനൈക്കമത്യം, പ്രത്യേകാവകാശം എന്നിവയാണ് വർഗീയതയിൽ ലീനമായ തത്ത്വങ്ങൾ.

ഇന്ത്യയിൽ ഏറക്കുറെ എല്ലാവരുടെയും മനസ്സിൽ വർഗീയതയുടെ ബീജം ഉറരിക്കിടക്കുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടല്ലോ അനുപ്രേഷനങ്ങൾ സമീപിക്കുന്നോൾ പ്രകടിപ്പിക്കാറുള്ള വസ്തുനിഷ്ഠതയും സമചിത്തതയും ഈ പ്രശ്നത്തെ സമീപിക്കുന്നോൾ നമുക്ക് പുലർത്താൻ കഴിയാതെപോകുന്നതും? സ്വാതന്ത്ര്യലഭ്യിക്കുശേഷം വർഗീയതയുടെ ദുഷ്യം തുടച്ചുമാറ്റാൻ കഴിയുമെന്ന അടിസ്ഥാനരഹിത ശുഭാപ്തിവിശ്വാസവും, അത് ഭാരതീയരുടെ മനസ്സിൽ വൈകാരികമായി ഏതെമാത്രം ഇച്ചുകിച്ചേരിന്നിരിക്കുന്നുവെന്ന് ശ്രദ്ധിക്കാൻ ശ്രമിക്കാത്തതുകൊണ്ട് സംജാതമാധ്യതായിരുന്നു. മറ്റല്ലാം സാമൂഹിക ദുഷ്യങ്ങളെയുംപോലെ ജാതിയും ജാതിവ്യവസ്ഥയും അവയുടെ ഉത്പന്നമായ വർഗീയതയും സാധിപ്പിക്കുന്ന തലയിൽ വച്ചുകൈട്ടി എല്ലാറിനും പരിഹരിക്കുന്ന ഹാരമരുളുന്ന ഒറുമുളികയായി സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ പൊക്കിക്കാട്ടി. സ്വാതന്ത്ര്യം അർത്ഥവത്താക്കണമെങ്കിൽ ഈ വക ദുഷ്യങ്ങൾ തികച്ചും പരിഹരിച്ചു മതിയാകു എന്നു വാദിക്കുകയും അതിനായി പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്ത വ്യക്തികളെയും നേതാക്കന്നാരെയും പ്രസ്താനങ്ങളെയും ദേശീയവാദികൾ പൂർണ്ണതോടെയും അവജ്ഞയോടെയുമാണ് വീക്ഷിച്ചത്. ശകുനംമുടക്കികളായി അവർ വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. അക്കൂട്ടരുടെ പ്രവർത്തനക്രമങ്ങൾ അസം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്കുള്ള വഴികാട്ടികളായിരുന്നുവെന്ന് ദേശീയവാദികൾക്കുതിയില്ല. സാധിപ്പു കൈടുകൈട്ടിയാൽപ്പിനെ സാധാരണക്കാരുടെ കാര്യം നമുക്ക് പരിഹരിക്കാം എന്നായിരുന്നു അവരുടെ ചിന്ത. നാം നാടില്ലേണ്ടാവുമെന്ന വിശ്വാസത്തിന് അന്ന് ഏറെ പ്രചാരം ലഭിച്ചു.

അങ്ങനെ പ്രശ്നത്തെ ലാലുകളിച്ചു കണ്ടവർ അധികാരത്തിലെത്തിയ പ്ലാൻ താഴെക്കാർക്ക് സംവരണം, വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥകരുണ്ടാണ്, സാമ്പത്തികസഹായം എന്നിവ വച്ചുനീട്ടി അവരെ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടു വരാൻ ശ്രമിക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ ജാതിബോധവും വൈരാഗ്യവും ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുന്നതിന് ആ നടപടികൾ എത്രമാത്രം ഉതകി? അത്രയേറെ ഒരാരുണ്ടാണ് നിലവിലിരിക്കുന്നോ എന്തുകൊണ്ട് അവയുടെ ഉപഭോക്താക്കളായ ഹരിജനങ്ങൾ അനുമതങ്ങളിലേക്ക് ചേക്കേരുന്നു? ഹിന്ദുമതത്തിൽ തുടർന്നാൽ ബാക്കി കിടക്കുന്നു, എന്നല്ലോ ഈ സുചിപ്പിക്കുന്നത്? ചരിത്രത്തിലെ തുടങ്ങലിൽ മതപരിവർത്തനത്തിന് വിധേയരായിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെ ആയിരക്കണക്കിൽ പേര് മുസ്ലീം-ക്രിസ്ത്യാനി മതങ്ങളിൽ അഭ്യം തേടിയെത്തി. ഹരിജനോദ്ധാരണത്തിനു സജീവിതം ഉഴിഞ്ഞുവച്ച അംബേദ്കരാവട്ടം, തന്റെ ശ്രമങ്ങൾ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തി അടയുന്നില്ലെന്നും, ഹിന്ദുമതത്തിൽ ഹരിജനങ്ങൾക്ക് രക്ഷയില്ലെന്നും കണ്ട്, ലക്ഷ്യക്കണക്കിൽ അനുയായികളോടൊപ്പം ബുദ്ധമതം സ്വീകരിക്കുകയാണുണ്ടായത്. ആതു നടന്തോ സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തര ദശയിലും, ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ നിർണ്ണായക പങ്കുവഹിച്ച അംബേദ്കർക്ക്, ഭരണഘടനയിൽ എഴുതിച്ചേര്ത്ത വാർദ്ധാനങ്ങളും സൗജന്യങ്ങളും, തന്റെ കൂട്ടക്കാർക്ക് യമാർത്ഥസ്വാതന്ത്ര്യം നേടിക്കൊടുക്കുകയില്ലെന്ന് തോന്തിയിരിക്കണം. ആ വിപര്യയം തുടരുന്നതു കൊണ്ടല്ലോ മതപരിവർത്തനപ്രകീയ ഇന്നും പതിതരെ ആകർഷിക്കുന്നത്?

രു വശത്ത് ജാതിതിരിവിനെതിരെ ശബ്ദം ഉയർത്തപ്പെടുന്നോൾതന്നെ മറുവശത്ത് ഏറക്കുറെ മാത്രതുപോയ ഉപജാതി രാഖ്ഷീയം കൂടുതൽ വീറോടെ ഉയർത്തശുന്നേല്ക്കുന്ന കാഴ്ചയും നാം കാണുന്നുണ്ട്. ഈ ആരോഗ്യക്രമായ പ്രവണത അല്ല എന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഇന്ത്യയുടെ പുരോഗതിക്ക് ഒരുപക്ഷ സാമ്പത്തികരംഗത്തെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഉള്ളത് നല്കേണ്ടത് ജാതിയുടെ മണ്ഡലത്തിലാണ്. ജാതിവ്യവസ്ഥയുടെ നിർമ്മാർജനം റാഖ്ഷപുനർന്നിർമ്മാണപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ അവധ്യം പാലിക്കേണ്ട നടപടിയാണ്. ജാതിവിഷം അമവാ വർഗ്ഗീയതയെന വിപത്ത് ഫൈനവസമുദായത്തെ മാത്രം ബാധിക്കുന്ന ഒന്നാകയാൽ ആ സമുദായത്തിൽ മൗലികമായ മാറ്റങ്ങൾ പരാതിടരോളം ഈ നാടിന്റെ ദേശീയസ്വാതന്ത്ര്യം സുരക്ഷിതമല്ല.

നമ്മുടെ സാഹിത്യകാരന്മാർ വളരെ അകന്നുന്നില്ക്കുന്നു. വാക്ക് രസാത്മക മാക്സിമഷിൽ ശ്ലൂരുപദ്ധേബാധി അല്ലവറ്റുണ്ടായെ തീരു. ശ്ലൂരുപദ്ധേബ കുറയ്ക്കുന്ന കലാശില്പങ്ങളുമായി അകന്നു നില്ക്കുന്ന വാർഡന് എത്രതേരുതും ഇക്കാര്യത്തിലും കേരളം പിന്നോക്കാവസ്ഥയിൽത്തന്നെന്നാണ്. നിർമ്മാണകല രൈയെന്നപോലെ നിരുപ്പനകലയെയും ഈ കുറവ് ഹാനികരമായി സാധി നിച്ചിരിക്കുന്നു. ബാഹ്യബന്ധങ്ങളുടെ ആത്മാവിഷ്കരണത്തിന് കഴിവു വേരു കൾ ജീർണ്ണിക്കുമെന്നപോലെ അന്തഃസ്വത്തയിലേക്ക് ആണ്ടിരഞ്ഞാനുള്ള ഉപാധികളില്ലാത്ത തടിയും ചെടിയും വാടിക്കരിയും. അംഗോപാംഗ വൈകല്യമില്ലാത്ത സംവിധാനക്രമത്തിലും ആത്മചെതന്യവത്കൃതമായ ഉദ്ഗമന തിലേക്ക് മുന്നോടുകയാണാവശ്യം.

ആർ

വിചാരവിപ്പവം

പ്ര കുതിയിലുള്ള പ്രതിഭാസങ്ങൾക്കുള്ളാം പൊതുവായി കാണുന്ന ഗുണ ശേഷം പരമാണു മുതൽ പരമപ്രൈഖ്യം വരെയുള്ള പദാർത്ഥങ്ങളുടെ ഒരു വ്യവസ്ഥ നിർണ്ണയിക്കുന്നു. മനുഷ്യനെനസംബന്ധിച്ചും ഈ വാസ്തവമാണു മാത്രമല്ല, ഇതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ശാഹ്യശക്തിയും ഈ വികസിപ്പിക്കാനുള്ള കഴിവും മനുഷ്യനിലാണ് കൂടുതൽ പ്രകടം. ആ ചുറ്റുപാടിലായി രിക്ണം മനുഷ്യൻ്റെ പിന്താശിലത്തിന്റെ ഉൽപ്പത്തി. ഉദ്ഗമനാവഗ്രമനരീതി ചിന്തയ്ക്ക് സഹായകമെങ്കിലും ചിലപ്പോൾ അത് ചിന്താപരമായ കുഴപ്പങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. അപഗ്രാമനത്തിലും വേർത്തിരിച്ചട്ടുക്കപ്പെട്ട അംശങ്ങൾ സമഗ്രസ്തയായി തെറ്റിഡിക്കപ്പെട്ടതാണ് ഈ വക കുഴപ്പങ്ങൾക്ക് കാരണം. ഉദാഹരണമായി ആശയവാദം, വസ്തുവാദം എന്നീ തത്ത്വവീക്ഷണങ്ങളെ പരിഗണിക്കാം.

പ്രത്യേകം സ്വന്തമായ ആശയവാദവും വസ്തുവാദവും വിചാരലോക തിൽ സ്വപ്നമായ ചേരിതിരിവുകൾ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. കേവലാശയവാദികളും ശ്രദ്ധഭേദത്തികവാദികളും എക്കാലത്തും സഹവർത്തിത്തിനിടംകൊടുക്കാതെ സമരത്തിൽ മുഴുകിയിട്ടുള്ളതായി കാണാം. ഒരു കണക്കിൽ മനുഷ്യചിന്തയുടെ ഇന്നുവരെയുള്ള ചരിത്രം ആശയവാദികളും വസ്തുവാദികളും തമിൽ നടത്തിയ സന്ധിയില്ലാസമരത്തിന്റെ ചരിത്രമാണ്. എന്നാൽ വസ്തു, ചെതന്യം എന്ന വേർത്തിരിക്കപ്പെട്ട രണ്ടു ഭൂതങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ്, അണ്ണക്കാഹമെന്ന പുർവ്വപക്ഷം, രഘുഭ്രഹ്മൻ സാപേക്ഷികസിദ്ധാന്തം ആവിഷ്കരിച്ചതോടെ അടിസ്ഥാനരഹിതമെന്ന് തെളിയിക്കപ്പെട്ടു. ഉണ്മയിൽ വസ്തുവും ചെതന്യവും ഒന്നുതന്നെന്നാണും വസ്തു അതിന്റെ വിണ്ണാവസ്ഥ പരിത്യജിച്ച് വെളിച്ചത്തിന്റെ വേഗത്തിൽ സഖ്യതിക്കുന്നോൾ നാം അതിനെ ചെതന്യമായും, ചെതന്യം എന്നീവീച്ച് അലസമായി അതിന്റെ വിണ്ണം നിർണ്ണയിക്കാൻ കഴിയുന്നോൾ നാം അതിനെ വസ്തുവായും അറിയുന്നുവെന്ന് സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതോടെ ആശയ (ചെതന്യ) വസ്തു

നാണ്; യാതൊന്നും ചിന്തിക്കാതെ ആര്യക്കും ശ്രദ്ധാർഹമായ പരമായ ശ്രഷ്ടിയാണ് മനുഷ്യത്വത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതും വികസിപ്പിക്കുന്നതും. ചിലർക്ക് അന്യരക്ഷാൾ ചിന്താശ്രഷ്ടി കുടുതലായിരിക്കും. എല്ലാ തൊഴിലുകളും ഒരു വ്യക്തിക്ക് വശമല്ലെന്നതുപോലെ എല്ലാറ്റിനേയും കുറിച്ച് ഒരേ കണക്കിൽ ചിന്തിക്കാൻ ഒരാൾക്ക് കഴിയുന്നില്ല. മനുഷ്യാവയവങ്ങൾ തന്നെയായ ഇന്ദ്രിയങ്ങളും മസ്തിഷ്കവും സിരാപടലങ്ങളും ഉപയോഗിച്ച് നടത്തപ്പെടുന്ന ചിന്ത, ഇതരമനുഷ്യാവയവങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് നടത്തപ്പെടുന്ന പ്രവൃത്തിയിൽനിന്ന് എങ്ങനെ സഭാവേദ ഭിനമാകും? കായികാദ്യം നുന്ന് നടത്തപ്പെടുന്ന ചിന്ത, ഇതരമനുഷ്യാവയവങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് നടത്തപ്പെടുന്ന വിലയിരുത്തുവാൻ സമല-ഫലകാലഗണനകളുണ്ടെന്നതും ആശയങ്ങളെല്ലാം ചിന്തയെയും സംബന്ധിച്ചിടതേതാളം അത്തരത്തിലുള്ള ഗണനാപാഠികൾ അപര്യാപ്തങ്ങളാണെന്നുള്ളതും മേൽ സുചിപ്പിച്ച കളളിൽ രിവിനെ ന്യായവത്കരിക്കുന്നില്ല. ഒരു ചിന്താശകലം എത്രതേതാളം ചെത്തുന്നതുകമാണെന്നറിയാൻ ഇപ്പോൾ മാർഗമൊന്നുമില്ലെങ്കിലും ഭിന്ന വ്യക്തികളിൽ അതിന്റെ മാനം ഭിന്നതലത്തിലും രീതിയിലുമായിരിക്കുമെന്ന് കാണാൻ പ്രയാസമില്ല. ഇവിടെയാണ് ജനവാസനയുടെ പ്രസക്തി. മുഖ്യായയും ചട്ടകാലും കഷണങ്ങളിയും മറ്റും പരമ്പരയായി ഉള്ളവാകുന്നതുപോലെ സഭാവവിശേഷങ്ങളും അഭിരുചിയും ഒരു പുരുഷാന്തരത്തിൽനിന്ന് മറ്റൊന്നിലേക്ക് സംക്രമിക്കുമെന്ന് അനുമാനിക്കാവുന്നതാണ്. ചിന്തയും പ്രവർത്തിയും വസ്തുവും ചെത്തുവും സമലവും കാലവുമെല്ലം അന്യോന്യം പബ്ലിക്കേഷൻമുള്ളവയാണ്. ഒന്നിനെ മറിച്ചിട്ട് മറ്റാന്നിന്റെ ആധിക്യത്വം സ്ഥാപിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവയിലോന്നിനും വ്യക്തമായ അസ്തിത്വമില്ല എന്ന് കരുതുന്നതാണ് യുക്തി.

നിലപാടുകൾ ഉരുവംതിരിയുന്നത് ചിന്തയിലുടെയാണ്. ചിന്തിക്കാൻ അനുയോജ്യമായ പതിനോവസ്ഥയാണോ നിലവിലുള്ളത്? എങ്കും മുഴുവൻ ക്ഷേമക്കുന്നത് പ്രചരണത്തിന്റെ പ്രചണ്യതാണ്യവധി മാത്രം. ആ അവസ്ഥയിൽ മനസ്സ് മരവിച്ച് ചിന്തിക്കാനും പ്രവർത്തിക്കാനുമുള്ള വീർക്കണ്ണതാണ് കഴിയാതെവരുന്നത് സാഭാവികം. അതെ, നാം മികവാറും ഒരു പുതിയ അന്യകാരയുഗത്തിന്റെ വകതെയാണ്. ഒരടി തെറ്റിയാൽ കരുതുകുതിരുട്ടിന്റെ ഒരു നടുവിലേക്കായിരിക്കും കൂപ്പുകുത്തുക. തികച്ചും നൂതനമായ ചിന്താഗതിയിലുടെ ഒരു പുതിയ തത്ത്വശാസ്ത്രവും രാഷ്ട്രത്തിന്റെ കളളത്തരവും തന്നെ വാഴും. ഏത് അന്യകാരയുഗത്തയും അതിജീവിങ്ങൾക്കും കശാപ്പിനും വിധേയമാക്കുന്ന അനുഭവം ചിന്താശരീരം വരുത്തിരിക്കുന്നതും ഉപാധിയാണ്. മനുഷ്യൻ പരീക്ഷണനിരീക്ഷണ ചിന്താശരീരം വരുത്തിരിക്കുന്നതും അനുഭവം ചിന്താശരീരം വരുത്തിരിക്കുന്നതും ആശയമാണ്. അതിനും അനുഭവം ചിന്താശരീരം വരുത്തിരിക്കുന്നതും ആശയമാണ്.

ശ്രഷ്ട
ലഘവ
സമാംഗ
നൃഷ്ട
ചിന്താ
പ്രിക്ക
എല്ലാ
കുറിച്ച
പങ്കൾ
ബാഡി
നത്തപ്പ
നാദ്യാ
അരും
ഗണ
ഇന്തി
ചെത
പ്രക്കതി
നമന്
മുവ
പാലെ
മരും
പവ്യ
ം യാന്ന
പിക്ക
കരു
ബാൻ
ജൈ
അവ
നാജ
ഒരു
ജീത
റൂത
വും
ബോം
ഈവി
ചന
തത
നിന്ന്
ലെ

വഞ്ചകനും ചുംഖകനുമാക്കിയത് അവന് സാര്യത്തമായ ചിന്താശക്തിയും സാമാന്യബുദ്ധിയുമാണ് എന്നും ഒരു പക്ഷമുണ്ട്. ചിന്താപരമായ നിഖിക്കാൻ ഇംഗ്ലീഷിൽ പൊറുതിയോടെ കഴിയാമായിരുന്നുവെന്നും ആത്മാർത്ഥമായി വിശ്വസിക്കുന്ന ചിലർ നമ്മുടെ കുട്ടത്തിൽ ഇന്നുമുണ്ട്. അണ്ണുബോംബ് കൂള കൊന്നാടുക്കിയപ്പോൾ തീവ്രമായ മനസാക്ഷിക്കുത്തിനൊന്നും വിഡേയരാകാതെ അണ്ണുബോംബിന്റെ അപാരസാധ്യതകളുകൂടി ഉള്ളം കൊള്ളുകയും ഉറക്കെ പ്രകീർത്തിക്കുകയും ചെയ്ത ശാസ്ത്രകാരന്മാരും ചിന്തകരും രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകരും ഭരണപട്ടകളും ഒക്കെ ഇതിനും ശരണം.

ആശയക്കുഴപ്പം എല്ലാ കാലത്തും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ഇന്ന് അത് മുർഖന്നും വസ്തുവായിലാണ്. പ്രസംഗവേദിയിൽ അനുവദിച്ചുകൊടുക്കുകയില്ലെങ്കിലും വ്യക്തിഗത ആരാധനയിൽ സുവിഭിത ചിന്തകനും, പ്രാഥാണികനായ ശാസ്ത്രജ്ഞനും, വിശ്വവകാരിയായ ഭരണപട്ടവും, തത്ത്വജ്ഞാനമാർപ്പോലും ഏറ്റുപറയുന്ന ഓന്നാണ്, താൻ ആകപ്പാടെ കുഴപ്പത്തിലാണ് എന്നത്. കേവലമൊരു വ്യക്തിയുടെയോ കക്ഷിയുടെയോ ആദർശസംഹിതയുടെയോ അപര്യാപ്തതയല്ല ഈ കുഴപ്പത്തിന് ഹേതു. സമസ്തമണ്ഡലങ്ങളെല്ലാം സാധിച്ചിട്ടുള്ള വെളിച്ചത്തിന്റെ പോരായ്മയാണ്. അന്യകാരഗർത്ഥത്തിന്റെ വക്കത്തു നിലക്കുന്ന ഇന്നത്തെ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ മുറിളി കുടുതൽ ബെളിച്ചതിനുവേണ്ടിയാണ്. വെളിച്ചത്തിലേക്ക് കണ്ണമിഴിക്കാൻ സഹായമ മൂലമന്ത നവോത്ഥാനം. പറയേണ്ടിയും, അപലപനീയം എന്നുവച്ച് പഴയ ബാഹമണ്ഡപാരോഹിത്യത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് അബ്രാഹാമണ്ഡപാരോഹിത്യം അവരോധിച്ചാൽ പ്രശ്നപരിഹാരമാകുമോ? സങ്കലപങ്ങളെല്ലക്കാണുകൈ കടു തെരും വേദനാജനകവും അഭിമുഖീകരിച്ചേ പറ്റി എന്ന നിലയിൽ സുശ കിരുമാണ് യാമാർമ്മാങ്കൾ. പ്രവർത്തനരംഗങ്ങളിലെല്ലാം പഴയ വ്യവസ്ഥി തിയുടെ ദുഷ്യങ്ങൾ ചേർന്നതും പുതിയതിന്റെ ശുണ്ണാംശങ്ങൾ വേണ്ടതു പ്രകടമാകാത്തതുമായ സ്ഥിതിവിശേഷത്തിന്റെ ഒരു നടുക്കാണ് ആധുനിക മനുഷ്യൻ. അതുതനെ ആശയക്കുഴപ്പങ്ങളുടെ നിഭാനവും.

കേരളത്തെ സംബന്ധിച്ചാണെങ്കിൽ മാവേലി പണ്ണേ കണ്ണ മാലോക രംഗാരുമൊന്നുപോലെ എന്ന മനോഹരമാർശനം സാക്ഷാത്കൃതമായിട്ടുള്ളത് ഒരേ അളവിൽ മതഭ്രാന്ത്, വർഗീയത, അവസരവാദം, അധികാരമോഹം, അഴിമതി എന്നിവ വച്ചുപുലർത്തുന്ന കേരളസമൂഹത്തിൽ ആരും മരും മരും മരും ഒരു ഒന്നിലും കവച്ചുവെക്കുന്നില്ല എന്ന ഉറപ്പുവരുത്തിക്കൊണ്ടാണ്. ‘മത മേരായാലും ശതി, മനുഷ്യൻ നന്നായാൽ മതി’ എന്ന ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ അനുശാസനം മതമേതായാലും മനുഷ്യനേതായാലും മലയാളമല്ലിൽ ഒന്നും നന്നാവാനിടയില്ലെന്നു വരെ നാം വികൃതമാക്കി. ഉള്ളൂറകുത്തിയ ഇതു സമൂഹത്തിനു പുത്തനുയിരേകാൻ ദുഷ്ടിച്ച പാരമ്പര്യത്തെ തൃജിച്ച പുതിയ തുടക്കത്തിനു വെന്നുന്ന ഒരു നവീന തലമുറ കേരളത്തിൽ വളർന്നു വരേണ്ടതുണ്ട്. ഭാവി കേരളത്തിന്റെ രൂപഭാവങ്ങൾ നിർണ്ണയിക്കാൻ ഉള്ളക്കും ഉള്ളവും ഉദ്ദേശ്യശുഭിയുമുള്ളവരായിരിക്കണം അവർ. ഇതേവരെ താലോ ഭിഷ്മപോന്ന പാരമ്പര്യത്തിന്റെ പെരുത്ത ഭാരമിറക്കിവച്ച് ഒരു ചുവടുമാറ്റ

തിനു തയ്യാറായി യുവ പുരുഷാന്തരത്തിൽ ഒരു നൃനപക്ഷമെങ്കിലും ഇൻഡി വന്നാൽ ദുസ്സഹസ്രപര്യാണെങ്കിന്നുള്ള മോചനത്തിന്റെ പൊരംഭകുറിക്കപ്പെട്ടും. “ഒരു തലമുറയുടെ തുടക്കം ഒരു നവോത്ഥാനമാണ്. അദ്ദേഹാന്തത്തിൽനിന്നും പഠനത്തിൽനിന്നും സംസിദ്ധമായ പുതിയ അൾവും അതിലും പാരമ്പര്യനിശ്ചയവും തമ്മുലം അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന യാതനയും നവോത്ഥാനത്തിന്റെ കൂടപ്പിറപ്പുകളാണ്. ആത്മാർപ്പണത്തിൽ കഴിവുള്ള മനുഷ്യർക്കേ നവോത്ഥാനപ്രസ്താനത്തിൽ പങ്കടക്കാൻ അർഹരയുള്ളു.”

പരിവർത്തനം ഈ ലോകത്തിലെ സുക്ഷ്മവും സ്ഥൂലവുമായ സകലമാന വസ്തുക്കളെല്ലായും ബാധിക്കുന്ന നിർബന്ധായക്കശക്തിയുമാണ്, പ്രാചീന മനുഷ്യരെല്ലായും ഇന്നത്തെ മനുഷ്യരെല്ലായും ഇടയ്ക്ക് മാറ്റത്തിന്റെ എല്ലാമറ്റ കണ്ണികൾ നീണ്ടുകിടക്കുന്നുണ്ട്. ആദ്യകാലത്ത് വെറും പദാർത്ഥമായി ഗണിക്കപ്പെട്ടവന്ന വെള്ളത്തിൽനിന്ന് വിദ്യുച്ഛക്തിയെന്ന ശക്തി ഉത്പാദിപ്പിക്കാമെന്ന് കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടതോടെ ആ പദാർത്ഥത്തിൽ ഒളിഞ്ഞിരുന്ന ശക്തി തെളിഞ്ഞു. വെള്ളത്തിൽനിന്നെന്നുകണക്ക് മനുഷ്യനിൽനിന്നും ശക്തി ഉത്പാദിപ്പിക്കാൻ കഴിയും; കഴിയുന്നുണ്ട്. ആ ശക്തിയാണ് അനുജീവിക്കിൽനിന്നും പദാർത്ഥങ്ങളിൽനിന്നും വ്യതിരിക്തമായ വ്യക്തിത്വം മനുഷ്യന് നല്കുന്നത്. ചിന്താശക്തിയാണ് ആ ശക്തി. അത് അനുഭവിനും വികസിച്ചിട്ടും; മനുഷ്യചരിത്രത്തെ മാറ്റിമറിക്കാൻ കൈല്പുറ്റതാണ് അതിന്റെ പ്രവർത്തനപരമായണ്ണൾ. വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള സൗകര്യക്കുറവും ജീവിതസമരത്തിലുള്ള ബഹുപ്രാട്ടം കാരണം എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും ഒരേ അളവിൽ ചിന്താശക്തി വികസിപ്പിക്കുവാൻ അവസരം കിട്ടുന്നില്ല.

മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ സ്തതംഭന്തതിന്റെ വക്കിലോളം എത്തിച്ചു എത്തേയോ സക്കീർണ്ണപ്രശ്നങ്ങൾ കാലാകാലങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവയെ തരണം ചെയ്തു മുന്നേറാൻ മനുഷ്യന് കഴിഞ്ഞു. സ്ഥാപിതസ്വന്ദരായങ്ങളും ആശയസംഹിതകളും മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ പുരോഗമനം തടയാൻ മുതിരുന്നേണ്ടുകുകയും ഫഴമയുടെ ചങ്ങലക്കെട്ട് പൊട്ടിച്ചേരിഞ്ഞ് പുതിയ പന്ഥാവുകൾക്കണ്ടതാണ് ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കാലംചെന്ന വ്യവസ്ഥിതികകാണ്ക, തള്ളേണ്ടതു തള്ളി നവീനമുല്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകയും അവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ജീവിതരീതി ആവിഷ്കരിക്കുകയുമാണ് പതിവ്. മുഖ്യനാനത്തക്കാളും സമുജ്ജലവും ഉള്ളജസ്യാലവുമായ ഒരു വിചാരവിപ്പിച്ചുവാം ഇന്നുവഴ്യുമായിരിക്കുന്നുണ്ട്. എല്ലാവിധ സാമൂഹ്യ-സാമ്പത്തിക വിപ്പവത്തിന്റെയും മുൻസ്ഥിതിയാണ് വിചാരവിപ്പിച്ചുവാം. നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ആവശ്യകത അഡിത്വാനത്തിൽ ജീവിതരീതി ആവിശ്കരിക്കുകയുമാണ് പതിവ്. മുഖ്യനാനത്തക്കാളും സമുജ്ജലവും ഉള്ളജസ്യാലവുമായ ഒരു വിചാരവിപ്പിച്ചുവാം തരിതപ്പെട്ടും. വെള്ളിച്ചത്തിലും കൈകുറഞ്ഞുവെന്ന ബോധ്യമുള്ളവ സാർവ്വത്രികമായ പരിവർത്തനം ഉരുവാക്കുകയുള്ളൂവെന്ന് ഭോധ്യമുള്ളവ രാധിക്കണ്ണം ആ വ്യക്തികൾ. നിലവിലുള്ള കൈടക്കപാടുകളിൽനിന്ന് സ്വത്തെ മെന്ന മഹത്തായ ആശയം തികച്ചും മനസ്സിലാക്കിയ ഈ മനുഷ്യരാക്കട്ട്

പ്രവൃത്തിയിൽ വ്യാപ്താനിക്കുന്ന തത്ത്വചിന്തകമായും, പരിവർത്തിപ്പിക്കുന്ന വിസ്തൃതികളും മാനുഷികബന്ധങ്ങളും രാഷ്ട്രത്തെത്തയും വിശിഷ്ട മായ ഒരു സാമൂഹ്യാസ്തിവാരത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്ന വിദഗ്ദ്ധവർല്ലവികളും അയറിക്കും, വിചാരത്തിൽനിന്നും വികാസത്തിൽനിന്നും വിദഗ്ദ്ധവർല്ലവികളും അയറ്റുന്നയർന്ന് ഉരുണ്ടുകൂടുന്ന ഇരുളിന്റെ ചുരുളുകളെ അകറ്റി വെളിച്ചതിന്റെ യുഗം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യുന്നു.”

എഴ്

സാംസ്കാരിക പ്രതിഭാസം

ബിജതാനവികസനം ഒരു സാംസ്കാരിക പ്രതിഭാസമാണ്; ശാസ്ത്രീയ സ്ഥാപനങ്ങളോ, ഭീമ പദ്ധതികളോ അല്ല. വിജതാനവികസനത്തിന്റെ അല്ല വത്തിലുള്ളവകുന്ന ഭാതികപുരോഗതി ഭസ്മാസുരവിന്മയമായി കലാൾ കുംഭാനാണിട. അതാനും ശക്തിയാണ്; പക്ഷേ, പിടിച്ചടക്കാനും അമർത്തി വെക്കാനുമാണ് ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നതെങ്കിൽ അത് വിനാശകരമായി ഭവിക്കും. സംഹാരപരമായ ശക്തിയെക്കാൾ അഭികാമ്യം സൃഷ്ടിപരമായ അജതാനമാണ്. അന്യവും സംഭാവനവുമായ ശാസ്ത്രപുരോഗതിക്ക് സമു ലാംഹാരംപോലും നടപ്പിലാക്കാൻ കഴിയുമെന്ന അവസ്ഥ സംജാതമായി മിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രത്തെത്ത ഒറ്റയ്ക്കെടുത്തു പരിശോധിക്കുന്നപക്ഷം അത് ലക്ഷ്യനിരപേക്ഷവും നമതിനവിവേചനപരിത്വുമാണ്. ധാർമ്മികചിന്ത സന്നിവേശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നോഴാണ് ശാസ്ത്രം ദർശനമായി പരിണമിക്കുന്നത്. മനുഷ്യജീവിതത്തെ പരിപോഷിപ്പിക്കുകയും പുരോഗമിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വിജതാനമാണ് ലക്ഷ്യമെങ്കിൽ അതിനെ മുൻനിർത്തി ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്ന എത്രു പദ്ധതിയും ധാർമ്മികോദ്ദേശ്യപ്രചോദിതമായിരിക്കണം. നൃറാണ്ഡു കളായി നമ്മുടെ മനസ്സിൽ കുറുകി കട്ടപിടിച്ച അന്യവിശാസങ്ങളും പക്ഷ പാതങ്ങളും നിർമ്മാർജനം ചെയ്യാൻ ലക്ഷ്യമാക്കാത്ത പദ്ധതികളെല്ലാം നിഷ്പ്രയോജനങ്ങളായിരിക്കും.

വിജതാനം വികസിപ്പിക്കണമെന്നു പറയുന്നോൾ നാം ഉദ്ദേശ്യമാക്കുന്നത് ഒരു നവോത്ഥാനപ്രസ്ഥാനം സമാരംഭിക്കണമെന്നാവണമല്ലോ. ദാർശനികവിസ്തൃതമാണ് മറ്റൊരു വിസ്തൃതുടെയും മുന്നോടി എന്ന പരമാർത്ഥം നാം വേണ്ടപോലെ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടില്ല. പോരെക്കിൽ ദേശീയത്തിന്റെയും സങ്കുചിത സ്വയംപര്യാപ്തതയുടെയും പേരിൽ ചില ദുർഘട്ടങ്ങൾ വളർത്തിയെ ദുക്കുകയുംചെയ്തു. ഇതോക്കെയൊരു വളരെ നേരത്തെതന്നെ തുടങ്ങിവയ്ക്കേണ്ടിയിരുന്ന നവോത്ഥാന സംരംഭത്തെ നീട്ടിക്കൊണ്ടുപോയത്. അമുല്യവും അനന്തസാധാരണവുമായ ആത്മീയ സംസ്കാരത്തിനുടമയായ ഭാരതത്തിന് എവിടെനിന്നും യാതൊന്നും സ്വീകരിക്കേണ്ടതില്ല, ഈ സംസ്കാരം പുറംനാടുകളിലേക്ക് കയറ്റി അയയ്ക്കുകയാണ് വേണ്ടത് എന്ന ദുർഘാരണ നമ്മുടെ ദേശീയഭോധനയ്ക്കിൽനിന്നും ഉപോത്പന്നമാണ്.

നവോത്ഥാനവും വൈദ്യവസായിക പുരോഗതിയും സംസ്കാരപരിഷക്കാമാര്യുകളും യുറോപ്പിനെ അഭൂതപൂർവ്വമായ ഒരു ദശാവിശേഷത്തിലെ

കലാനിർമ്മാണസ്വാതന്ത്ര്യം അമവാ കലാകാരൻ അഭിലഷിക്കുന്ന വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യം പ്രതിലോമപരമല്ല. വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അഭിലഷിക്കുന്നതിൽ സാമൂഹ്യസ്വാതന്ത്ര്യം സംഘ്യമല്ലോ മാർക്സിസംപോലെ പ്രവ്യാഹിച്ചിട്ടുള്ളത്. പ്രാരംഭകാലം മുതലപ്രകേ പ്രക്രൃതിക്കെതിരെയുള്ള ഒരു രത്നിൽ മനുഷ്യൻ കലായെ ആയുധമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. പ്രസ്തുത മത്സരങ്ങൾ അഥവാ സംർത്ഥമാർത്ഥിന് അടിത്തറ പാക്കുകയും സാമ്പത്തികവർഗ്ഗങ്ങൾ ഉണ്ടുകയും ചെയ്തപ്പോൾ കലാ ആ ആധിപത്യത്തിനെതിരായും ശബ്ദമുന്നേക്കുന്ന നിലവിലുള്ള കലാസന്ധ്യായങ്ങളിൽ ഈ രണ്ടു സംഭാവവിശേഷങ്ങളും അഭിലഷിക്കാവുന്നതാണ്.

സാഹിത്യത്തിന്റെയും പുരോഗതിയുടെയും അളവുകോൽ മനുഷ്യവർണ്ണത്തിന്റെ സമഗ്രമായ പുരോഗതിയുടെ മാനമാണ്. മനുഷ്യനിലുള്ള നമ്മെയുടെ മനുഷ്യത്തെത്തയും ജീവിതമുല്യങ്ങളെയും കൂടുതൽ സ്വതന്ത്രവും സജീവതവുമായ മണ്ഡലത്തിലേക്കുള്ള അവൻ്റെ പരിണാമത്തെത്തയും പുരോഗതിയും കുവാനും വികസിപ്പിക്കുവാനും ഉതകുന്ന സാഹിത്യമാണ് പുരോഗതിയും സാഹിത്യം. എല്ലാവരുടെയും സ്വതന്ത്രവികസനത്തിനുപായി ഓരോരുത്തുടെയും സ്വതന്ത്രവികാസമാണ്. സാമ്പത്തിക മേധാവിത്തവും സാംകാരിക നിക്ഷിപ്തതാർപ്പര്യങ്ങളും രാഷ്ട്രീയ മേൽക്കോയ്മയും മാത്രമല്ല സ്വതന്ത്രവികസനത്തിനു വിലങ്ങായി നില്ക്കുന്നത്; സർവ്വശക്തമായ ആധിനിക ദ്രോഗമുണ്ട് അക്കൂട്ടത്തിൽ. ദ്രോഗിന്റെ പരമാധികാരം പുലർത്തുന്നതിൽ കമ്മ്യൂണിസ്വും കൂപ്പിറ്റലിസ്വും ഒരുപോലെ നിഷ്കർഷ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഭദ്രതയ്ക്ക് ആവശ്യമാണെന്ന ഒഴികെടുവേണ്ട സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ഹനിക്കുവാൻ ദ്രോഗ തെല്ലും മടിക്കാറില്ല. കലാനിർമ്മാണസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നവർ താത്തവികമായി ഫാസിസത്തിന്റെ ചേരിയിലേക്ക് ചേർന്നുനില്ക്കുന്നവരാണ്. മനുഷ്യൻ നിർമ്മിച്ച ദ്രോഗ മനുഷ്യന്റെ മേധാവിയാവുകയും, അവൻ അതിന്റെ യാന്ത്രിക നിയന്ത്രണത്തിന് വിധേയനാവുകയും ചെയ്യണമെന്ന തത്ത്വം പുരോഗതപരമല്ല. അതിശയകരമായ ഉൽപ്പാദനശൈലിയുള്ള മനുഷ്യമന്ത്രിഷ്കം മനുഷ്യപുരോഗതിക്ക് സഹായമരുളണമെങ്കിൽ അതിന് ചിന്താസ്വാതന്ത്ര്യവും പ്രവർത്തനസ്വാതന്ത്ര്യവും ലഭ്യമാക്കുകതന്നെ വേണം.

എട്ട്

കലാകാരന്മാരും ബഹുജനങ്ങളും

10 ശ്രീയ പാലങ്ങൾക്കായി കാത്തു നില്ക്കാതെയും ഉണ്ടക്കിൽത്തന്നെ അവയെ അവഗണിച്ചും ബഹുജനങ്ങളുമായി കലാകാരന്മാരിൽനിന്നും ബന്ധം സ്ഥാപിക്കണമെന്നാണ് അതിലെ നിർദ്ദേശം. കലാകാരനെതിരെ കലാശൽ കൂടുന്ന രാഷ്ട്രീയ കക്ഷികളെല്ലാം പുറത്തെടുക്കുന്ന അവസ്ഥയും പുല്ലുച്ചിട്ട് ബഹുജനങ്ങളാണ്; ബഹുജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയാണ് തങ്ങൾ കൂത്തകയല്ല. അങ്ങനെ അവരുടെ നിലപാട്. ബഹുജനം രാഷ്ട്രീയക്കാരുടെ പൊലിച്ചുകളുയേണ്ടതാവഗ്രംമാണ്. നിർഭാഗ്യവശാൽ കലാകാരന്മാരും ബഹുജനങ്ങളും തമ്മിൽ വേണ്ടതെ അടുത്തിട്ടില്ലാത്ത പരിത്സമിതിയിൽ അവർ

കിടയില്ലെള്ള വിടവിൽ ഇടങ്കേംലിട്ട് കുടുതൽ അകർക്കരും അന്താരാഷ്ട്ര കലാ രംഗാർ.

ആശയപരമായി സാഹിത്യകാരന്മാരും ബഹുജനങ്ങളും തമിൽ അടുപ്പു മുണ്ടജില്ലും വ്യക്തിപരമായി ഇരുകുട്ടരും തമിൽ സന്ദർഭം കുറവാണ്. ഒരു റംഗത്തുതന്നെയാണ് രാശ്മിയക്കാർ കലാകാരന്മാരെ കവച്ചുവയ്ക്കു നാലും. ഉദ്ദം നടക്കാൻ രാശ്മികകാരനും ഉച്ചപ്പൻ കലാകാരനും എന്ന അവസ്ഥ സംജാതമാവാൻ കാരണം മറ്റാന്നല്ല. പുസ്തകങ്ങളും പത്രങ്ങളും മുലം കലാകാരന് ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ എത്തിച്ചേരാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, വ്യക്തിഗതസന്ദർഭം ആവശ്യമില്ല, കലാകാരൻ ജനഹ്യാദയങ്ങളിൽ ആശ നാളിലുടെ മാത്രം ജീവിച്ചാൽ മതി എന്ന ഒരു ചിന്താഗതി രൂപപ്പെടുത്താൻ ആരു കാരണമായിട്ടുണ്ട്.

ഈ പരുവത്തിൽ സാഹിത്യകാരന്മാർ ചെയ്യേണ്ടത് മലയാളികളുടെ കലാപരവും സാംസ്കാരികവുമായ ഉയിർത്തെഴുന്നേംപ്പിനെ ഉന്നംവച്ച് ഒരു ഉർജ്ജിതപരിപാടിയുമായി മുന്നോട്ട് വരികയാണ്. കലാപരമായ കാര്യങ്ങളിൽ രാശ്മിയകക്ഷികളെക്കാൾ കഴിവ് അവർക്കുതന്നെയാണെല്ലാം. അഡ്യ സ്തവിദ്യർ പുശ്ചത്തോടെ വീക്ഷിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുള്ളതും ഇത്തരുണ്ടതിൽ പ്രത്യേക ശ്രദ്ധ അർഹിക്കുന്നതുമായ ഒരു സംഗതി ഇന്നാട്ടിൽ അനും നിന്നു വരുന്ന പ്രാചീനഗ്രാമ്യകലാരൂപങ്ങൾ പുനരാവിഷ്കരിക്കുകയെന്നതെത്ര. ജനകീയ സാഹിത്യവും ജനകീയകലയും വളർത്താനാഗ്രഹിക്കുന്നവരായും തന്നെ അവയുടെ കുറ്റിയും വേരും പിചുതുകളയുന്നതിനല്ല പരിശേഖിക്കേണ്ടത്; അവയ്ക്ക് പുതുജീവിൻ പകരാനാണ്.

പുതുകവികളുടെ തിരഞ്ഞെടുത്ത രചനകൾ ഹരികമാരുപത്തിൽ ജന സമക്ഷം അവതരിപ്പിക്കുക, കവികൾത്തെനെ സന്നം കൃതികൾ സദസ്യുകളിൽ ചൊല്ലി അവതരിപ്പിക്കുക തുടങ്ങി നിരവധി നുതനങ്ങന്നും സന്ദർഭം നടപ്പിലാക്കാവുന്നതാണ്. കലാകാരന്മാർ ചെറുസംഘങ്ങളായി ചേർന്ന് ഓരോ പ്രദേശങ്ങൾ സന്ദർശിച്ച് അവിടങ്ങളിലെ ജനങ്ങളുടെ സഹ കരണത്തോടെ പരിപാടികൾ സംഘടിപ്പിക്കുന്നതും സഹായകമായിരിക്കും. നാടകം, ഹരികമ, പദ്യപാരായണം, പ്രസംഗം, ഓട്ടൻതുള്ളൽ, ബെറും പരിപാലനപ്പെടൽ, ചിത്രപ്രദർശനം എന്നിങ്ങനെ പല പരിപാടികൾ, അത്തരം സംഗ മണ്ഡളിൽ നടത്താവുന്നതുമാണ്. മലയാവർത്തികളെ ഒരിവാക്കിക്കൊണ്ട് കലാ കാരന്മാർ ജനങ്ങളുമായി നേരിട്ടു സന്ദർഭം പുലർത്തുകതനെ ലക്ഷ്യം. (ശോഖിന്ദ്രൻ 1949-ൽ വിഭാവന ചെയ്ത ഗ്രാമ്യകലകളുടെ ഉയിർത്തെഴുന്നേൻ പ്പ്, കവിസദസ്യുകൾ എന്നിവ പില്ക്കാലത്ത് രാമാർമ്മയമായണ്ണോ.)

ഒൻപത്

കലയിലെ ജനകീയത

ജനകീയ താൽപര്യത്തിനു വിരുദ്ധമായ താൽപര്യങ്ങൾ എന്നുംതന്നെ തന്നീ ക്ലോഡായിക്കുടാ എന്ന ബോധം ഓരോ സാഹിത്യകാരനും ഉണ്ടായിരി ക്ലോഡതാണ്. അതിനർത്ഥം കലയുടെ ആന്തരമുല്യങ്ങളെ ബലിക്കിക്കൊണ്ടോ അല്ല, മരിച്ച് കലയുടെ അതിനെ പ്രചരണോപാധി ആക്കണമെന്നോ അല്ല, മരിച്ച് കലയുടെ

നിംബം ജീവിതം, ക്രിയോമുഖമായ ജീവിതമായിരിക്കണമെന്താണ്. കൂദാശയിൽ ശിരസ്സിൽ ശിരസ്സിൽ കലായെടുത്ത് കൈകാര്യം ചെയ്തവരും സാമ്പർക്കം അഭ്യന്തരം ദീപ്യാശി ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് അഭ്യന്തരയുടെയും അന്യാദി ശാസ്ത്രിയും കാടുപടലങ്ങളെ കരിച്ചുകൂളിഞ്ഞതവരും ഇന്നും നമ്മുടെ മാർഗ്ഗദർശികളായി നിലകൊള്ളുന്നുണ്ട്. ജനങ്ങൾക്കും കലാകാരന്മാർക്കും ഇടയിൽ വായ് പൊളിച്ചു നിലകുന്ന വിടവ് നികത്താത്തിടത്തോളം കൂദാശയിൽ കലാകാരനും കവിക്കും വിമോചനമില്ല. ആ വിടവ് നികത്താൻ അതുകൂടി ക്രിക്കറ്റ് കാത്തിരുന്നതുകൊണ്ട് പ്രയോജനമില്ല; കലാകാരന്മാർ സ്ഥാപിക്കുന്ന ആ കൃത്യം ഒറ്റടുക്കണം.

കലാകാരനും ജനങ്ങളും തമിലുള്ള അകർച്ചയിൽനിന്നും മാത്രമല്ല. തിൽനിന്നും മുതലെടുക്കുന്നത് നിക്ഷിപ്ത താൽപര്യകാരായിരിക്കും. ഇതിനു പരിഹാരമെന്ന നിലയിൽ ഒരു വശത്ത് കലാകാരന്മാർ തങ്ങൾ ആ അളക്കാൻ ഒരു പടി മുന്തിയവരാണെന്ന ആശ്ച്യമനഃസ്ഥിതി വെടിയുകയും മറ്റൊരുത്ത് ജനങ്ങൾ കലാ ജനകീയമാക്കണമെന്ന വാദത്തെ കലാകാരൻ ജനകീയവെക്കുത്തിലേക്ക് അധികാരിക്കണമെന്ന നിലവാരത്തിലേക്ക് വലിച്ചു താഴ്ത്താതിരിക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കുകയും വേണം. ജീവിതത്തിൽ അംഗരുമാണുള്ള അംഗങ്ങളിലേക്ക് ആഴ്ചനിറങ്ങിച്ചല്ലെങ്കിലും ഉരങ്ങിക്കിടക്കുന്ന വിചാരിക്കാരായാണുള്ള കാരണങ്ങളെ വിളിച്ചുണ്ടത്തുകയും ചെയ്യണമെങ്കിൽ കലാ ചലനാത്മകത ഒക്കെ വരിക്കണം. ജനകീയം, പുരോഗമനപരം എന്നാക്കേ പറയുന്നോൾ വിഷക്കുന്നത് അതായും കാലത്തെ ജനങ്ങൾ ആദരിക്കുന്നതും അഭിപ്രായക്കുന്നതും എന്നുമാത്രമല്ല; തങ്ങളുടെ സാമ്പർക്കാരികനില ഉയർത്തുവാനുള്ള സൃഷ്ടിപരമായ ഒരാവേശം ജനങ്ങൾക്കുണ്ടാവണം. വിജ്ഞാനത്തിനുള്ള പെദാഹം അവരിൽ അങ്കുമിക്കണം. വ്യക്തികളോരോരുത്തരും സമഗ്രമായ സ്വന്നായി വളർന്ന് മനുഷ്യത്വം തികച്ചും വികാസം പ്രാപിക്കണമെങ്കിൽ സാമ്പത്തിക വിമോചനത്തോടൊപ്പം സാമ്പർക്കാരികാഡിവ്യുഡിയും നേടിയും കഴിയും. ഈ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കുള്ള യത്തന്നെല്ലാം ജനങ്ങളും കലാകാരന്മാരും സഹകരണബോധത്തോടെ വർത്തിക്കേണ്ടതാണ്. കലാകാരന്മാരുടെയും ധിഷണാശാലികളുടെയും സ്വാതന്ത്ര്യമാണ് ഇത്തരുണ്ടതിൽ ചിന്ന നീയമായ മറ്റാരു വിഷയം. അതിൽനിന്ന് നിർവ്വചനത്തിലും നിർണ്ണയത്തിലും കലാകാരന് പങ്കുണ്ടായിരിക്കണം. അതല്ലാതെ അന്തു അക്കാദ്യത്തിൽ മുൻകെ എടുത്താൽ കലാകാരൻ വ്യക്തിത്വത്തിന് ഉലച്ചിൽ തുടർന്ന് അങ്ങനെ വ്യക്തിത്വം കുറുകിയ കലാകാരന് സമുദായത്തെ നയിക്കുവെണ്ടി കെലപ്പുണ്ടാക്കയില്ല.

പത്ര

കാലാലട്ടത്തിൽനിന്ന് വെല്ലുവിളി

പരുവെല്ലിച്ചും പകരാൻ ഉത്തരവാദിത്വം വഹിക്കേണ്ടത് മുവ്യമായും രണ്ടാരുമാണ്. വിചാരത്തിലുള്ള ബുദ്ധിജീവികളും ക്രാന്തികളും കലാകാരന്മാരുടെ പരിവർത്തനപരമായി പരിപാലിക്കുക. വിപ്പവകാരിയാവണമെങ്കിലും,

83698

അഖ്യായം അഞ്ച്

കൊച്ചുമാസിക്ക്

ഒന്ന്

“ആധുനിക പഠാത്തലത്തിൽ, രൂപഭാവങ്ങളിൽ ഭാരതീയമായ ഒരു മലയാളത്തെമാസിക്കാണ് ‘സമീക്ഷ’. സർഗ്ഗാത്മകസാഹിത്യം, ലളിത കലകൾ, ശാസ്ത്രം, വിമർശനം മുതലായവയായിരിക്കും ഈ പ്രസി ഡൈറക്ടറാത്തിലെ പ്രതിപാദ്യം. ‘സമീക്ഷയുടെ പ്രത്യയശാസ്ത്രം: ‘മനു ഷ്യാമേതായ യാത്രാനും അതിന് അനുമല്ല.’

1963 ജനുവരിയിൽ പുറത്തിരിഞ്ഞിയ ‘സമീക്ഷ’ ഓന്നാം ലക്കത്തിൻ്റെ മുഖക്കു റിപ്പിലെ ചില വർകളാണ് മുകളിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്; ‘സമീക്ഷ’യുടെ അഗ്രഗാമികളായ ‘നവസാഹിതി’യെക്കുറിച്ചും, ‘ഗോപുര’തെക്കുറിച്ചും അവയുടെ പിരവിയിലും നടത്തിപ്പിലും ഗോവിന്ദൻ വഹിച്ച പകിനെക്കുറിച്ചും ഭാഗം ഓന്നിൽ സുചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ. ഒരു കൊച്ചുമാസിക്കയും മുൻനിര പ്രസാധകരുടെ ആഭ്യന്തരാവധിയിൽ നടത്തുന്ന പ്രചൃതപ്രചാരമുള്ള മാസികകളും തമിൽ എടുത്ത വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്. ഓന്നാമതായി സന്തമായ ചായ്വുക ഭോനും കൊച്ചുമാസിക്കയിൽ കാണപ്പെടുകയില്ല. വൈരുഖ്യാത്മകങ്ങളായ ആശയങ്ങളെ അത് കൈനീടി സ്വീകരിക്കും. അത്തരം ആശയങ്ങൾ കൂടകൾ ഒരു പൊതുവായ ചിന്താധാരയും ഉണ്ടാവും ഉരുവാക്കലാണ് അതിൻ്റെ ഉദ്ദേശ്യം. ഏകത്രമാണ് ലക്ഷ്യമെക്കിലും, അത് ഏഴുത്തുകാരുടെ മേൽ ഏന്തുകിലും നിയന്ത്രണങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുകയോ അവരുടെ ഏഴുത്താണികൾ കടിഞ്ഞാണിട്ടു വലിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. ഏഴുത്തുകാർക്ക് ആശയപ്രകടനത്തിനു പരിപൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെന്നു സാരം. മാത്രവുമല്ല ഒരേ വിഷയ തെപ്പറ്റി ബഹുമുഖചിന്തകൾ ആരായുകയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും അതിൻ്റെ പതിവാണ്. കൊച്ചുമാസികകൾ അനിവാര്യമായി പിന്തുടരാനുള്ള മറ്റാരു രീതി പ്രതിഷ്ഠം നേടിയ ഏഴുത്തുകാരോടൊക്കെപ്പും പുതുമുഖങ്ങളുണ്ടും അവത്തിപ്പിച്ചു നുതനമായ ചിന്താസരണികൾ വെട്ടിത്തുറക്കുകയാണ്. ഇതിൻ്റെ പരിണമപരമലം പലപ്പോഴും ദുരവ്യാപകമായിരിക്കും. നടപ്പാതയിലെ മുരഠ തുണംകണകൾ, മുരഠ മുല്യങ്ങളെയും ആശയങ്ങളെയും പുറംതുണം വേണ്ട ആർജവം ഇരു പുതനകുറ്റകൾ സത്രരം കൈവരിക്കുന്ന തായാണ് പലപ്പോഴും അനുഭവം. സാഹിത്യത്തിൽ മർക്കടമുഷ്ടിയും ധാമാസ്ഥിതകരവും അതിപ്രകടമാകുകയും പുതിയ വെളിച്ചവും വായുവും പ്രവേശിക്കാൻ പഴുതില്ലാതാവുകയും ചെയ്യുന്ന ഘട്ടത്തിലാണ് കൊച്ചുമാസികകൾ സാധാരണ ഉത്തരവിക്കാർ.

നിലനില്പു സംബന്ധിച്ച അനശ്വിതാവസ്ഥ സാഹിത്യമാസികകളെ പ്രസ്താവനങ്ങളുടെയും സ്ഥാപിതതാർപ്പങ്ങളുടെയും നിശ്ചൽ തേടി പോകാൻ പ്രേരിപ്പിക്കാറുണ്ട്. ആ നിശ്ചൽവെളിച്ചതെത്തു മാത്രമല്ല, മാസികയുടെ സ്വാത്രത്യേത്തു പ്രതിരോധിക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ നേരിട്ടല്ലെങ്കിലും പരോക്ഷ

ആന്തരാർത്ഥിക്കല്ലാനും അവയിലും സാമാന്യമായ മാനു ചികിസത്യങ്ങൾ, കണ്ണടത്താനും അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിക്കുന്നു.”

മലയാള സാഹിത്യത്തിലും, ഭാർഷനിക, ചിന്താതലവത്തിലും ഗോവിന്ദൻ നിർവഹിച്ച പഞ്ചപലപ്പോഴും കേസറി ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയുടെയും സി.ജെ. തോമസിന്റെയും സംഭാവനകളോട് തുലനം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ആ ചുറ്റുപാടിൽ കേസറി 1949 മെയ് 18-ാം തീയതി ഗോവിന്ദനയച്ച ഒരു കത്തിലെ ഇന്ന കൊടുക്കുന്ന വരികൾ ശ്രദ്ധേയമാകാതെ വയ്ക്കുന്നു: “വളരെ നാളായി എൻ കാണാൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന ഒരു ദേഹമാണ് നിങ്ങൾ. നിങ്ങളെ കണ്ണു സംശയിക്കാൻ സാധിച്ചതിൽ എനിക്ക് വളരെ സന്തോഷം തോന്നുന്നുണ്ട്. നമ്മുടെ യുവാക്കന്നാർക്ക് മിക്കപേരിലും സാധാരണയായി കാണാറില്ലാത്ത സത്യത്ര ചിന്താശിലവും അഞ്ചാനത്യുഷ്ണയും നിങ്ങളുടെ ലേവനങ്ങളും കമകളും കവിതകളും മുഖ്യമായ കണ്ണടക്കാനും താൻ നിങ്ങളുമായി കണ്ണുമുട്ടു വാൻ വളരെയധികം ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നത്. എനിക്കില്ലാത്തതായ നിർമ്മാണ സാഹിത്യവാസനയും എൻ നിങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങനെയുള്ളവ രാണ് മേലാൽ നമ്മുടെ നാട്ടിനെ നയിക്കേണ്ടത്.” ('സമീക്ഷ'—പതിനേഴ്)

ആർ

സംഖ്യാഭാസം

അം ശയവിനിമയത്തിനുള്ള മുഖ്യ ഉപാധികൾ കത്തുകളും ചർച്ചായോഗങ്ങളും പരസ്പര സംബന്ധങ്ങളുമാണെല്ലാ. ഈ മുന്നും പരമാവധി പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയ ആളാണ് ഗോവിന്ദൻ. ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തു നിന്നും 77-ബി ഹാരിസ് റോഡിലേക്ക് പ്രവഹിച്ചിരുന്ന എഴുത്തുകളും അവയ്ക്ക് ഉടനുടന്ന് അയയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്ന മറുപടികളും ശേഖരിച്ചുവയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആ ശേഖരം ‘ഗോവിന്ദന അടുത്തു പരിചയമുള്ളവയുടെ മാത്രം പ്രശ്ന’മായി മാറി വയ്ക്കാൻ കഴിയാത്തവിധം സമൂഹത്തിനു കന്തൽ മുതൽക്കുടാകുമായിരുന്നു എന്നതിൽ സന്ദേഹമില്ല. ഹാരിസ് റോഡ് എഴുപ തേരശിലെ മുൻഗിലേക്ക് ലോകത്തിന്റെ പല ഭാഗത്തുനിന്നുമുള്ള പ്രസിദ്ധികരണാങ്കൾ എത്തിയിരുന്നു. പല വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രസിദ്ധികരണാങ്കൾ. മുഖ്യമായി കലാമാസികകൾ. രാഷ്ട്രീയ പ്രസിദ്ധികരണാങ്കൾ കൂടിവായിരുന്നു. ഫക്റ്റിയും പോളിഡും ചെക്കോണ്ടൂവാക്കുയ്യുമൊക്കെ ഗോവിന്ദൻ ഭൂമിശാസ്ത്രത്തിൽ കൊച്ചിയും തിരുവിതാംകൂരുംപോലെ വളരെയടുത്ത പ്രദേശങ്ങളായിരുന്നു. അവിടെയെന്നാരു പുതിയ എഴുത്തുകാരൻ പ്രത്യേകപ്പെട്ടാൽ അതേപ്പറ്റി ഗോവിന്ദൻ അറിയുമായിരുന്നു. സാംസ്കാരികലോകത്തെ ചലനങ്കൾ ഗോവിന്ദൻ മനസ്സിൽ അനുരണനങ്ങളുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കേരളത്തെ പിടിച്ചെഴുന്നേംപിച്ച് ആ ചലനങ്കൾ ഉൾക്കൊള്ളാൻ തയ്യാറാക്കുകയെന്ന ചുമതല സ്വയം ഏറ്റുടുത്തപോലെയായിരുന്നു ഗോവിന്ദൻ പ്രവർത്തനങ്കൾ.

അതേ കണക്ക് മലയാളത്തിലെ പ്രതിഭാധനരായ പുതിയ എഴുത്തുകാരെ അദ്ദേഹം സഹർഷം സാഗത്തം ചെയ്തുവെന്നു മാത്രമല്ല കത്തിലും തന്റെ അഭിനന്ദനം അറിയിക്കുകയും, തുടർന്ന് അവരുമായുള്ള സന്പർക്കം നിലനിർത്തുകയും ചെയ്തു. വായനാനിർദ്ദേശം നല്കിയും പലപ്പോഴും

സന്തം ചെലവിൽ പുസ്തകങ്ങൾ വാങ്ങി അയച്ചുകൊടുത്തും അദ്ദേഹം അവരെ പുരോഗതിയുടെ പാതയിലേക്ക് നയിച്ചു. അനൃഭാഷകളിലെ നിരവധി എഴുത്തുകാരുമായി അദ്ദേഹത്തിന് അടുത്ത ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെ അവിലേത്യാത്ലത്തിൽ വളരെ വിപുലമായ ഒരു സാംസ്കാരിക സഖ്യത്തിലെ സജീവാംഗത്വം ശ്രാവിന്റെ അവകാശപ്പെട്ടതായിരുന്നു. ‘ശ്രാവി ഓ ചുറ്റും ഒരു ചങ്ങാത്തക്കുട്ടം എന്നുമുണ്ടായിരുന്നു. സാഹിത്യ-കലാ-സാംസ്കാരിക വിഷയങ്ങളുടെ ചുള്ളൂച്ചുള്ള നിരവധി ചർച്ചകളും ആശയവിനിമയവും നടത്താനുള്ള അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിൽ ശ്രാവിന്റെ നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുള്ള പക്ക അസ്വദ്ധമാകുന്നു. കേരളത്തിനകത്തും പുരത്തും ഇങ്ങനെ എത്രയോ കൂട്ടായ്മകൾ നടന്നിട്ടുണ്ട്. മുതിർന്ന തലമുറയിലെ എഴുത്തുകാരോടെന്നതിനെക്കാൾ യുവസാഹിത്യകാരന്മാരോടാണ് അദ്ദേഹം തന്റെ അനുഭവങ്ങളും ചിന്തകളും പങ്കുവച്ചത്. ശാരീരികമായി വളരെയെറെ ക്ഷീണിതനായിരുന്ന അവസാനനാളുകളിൽപ്പോലും ശ്രാവിന്റെ രാത്രിയുടെ മഡ്യയാമങ്ങളിൽ ജീജ്ഞാസുകളൈയായ ചെറുപ്പക്കാരുമായി സംസാരിച്ചിരിക്കുക പതിവായിരുന്നു. അത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം അകന്നുയർന്നു നില്ക്കാതെ അവതിൽ ഒരുവൻ മാത്രമായി നിലകൊണ്ടു. ഉപദേശികളും കല്പികളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുറ ആയിരുന്നില്ല. എന്നാൽ വാക്കുകൊണ്ടും കർമ്മം കൊണ്ടും അദ്ദേഹം അവർക്ക് വഴികാട്ടിയും താങ്ങുമായി. ഒരു അനുഭവസ്ഥാന്തരിൽ വാക്കുകൾ: “ശ്രാവിന്റെ സംസാരിച്ചിരുന്നത് കേൾക്കുന്ന ആളുടെ ഹ്യാദയത്തിലേക്ക് നോക്കിക്കൊണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ മുമ്പിലിരിക്കുന്നയാളിന്റെ ഹ്യാദയവും മനസ്സും കാണാനുള്ള കഴിവുണ്ടായിരുന്നു, അദ്ദേഹത്തിന്. മനുഷ്യനിൽനിന്ന് അദ്ദേഹം ഏറിക്കലും മാറി നിന്നിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏതു ചിന്തയും മനുഷ്യനിൽ തുടങ്ങി മനുഷ്യനിൽ അവസാനിക്കുന്നതായിരുന്നു.”

കൊച്ചു കൊച്ചു കൂട്ടായ്മകളിൽ വിശ്വസിച്ച ശ്രാവിന്റെ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലോ സംഘടനകളിലോ വിശ്വാസം കുറവായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ “എന്തു കൊണ്ട്, നമ്മുടേതായ ഒരു പ്രസ്ഥാനം ആരംഭിച്ചുകൂടാ,” എന്ന എൻ. ദാമോദരൻ ചോദ്യത്തിന് ശ്രാവിന്റെ ഇങ്ങനെ മറുപടി കൊടുക്കുകയുണ്ടായി: “നമുക്ക് അടുത്തതിനായാശുന്നവർക്ക് നാം ആരെന്നറിയാം. നാം ഒരു പ്രത്യേക ലേഖലിൽ പ്രത്യേകം പ്രസ്ഥാനം നമ്മുടെ ലേഖൽ ഇഷ്ടപ്പെടാത്തവരെ കില്ലും, പലതില്ലും നമ്മോട് യോജിക്കുന്നവരെ അകറ്റി നിർത്തേണ്ടിവരും, ഏധയന്നീറ്റിയല്ല, ആശയങ്ങളാണ് പ്രധാനം.”

“ശ്രാവിന്റെ ആത്മഗതംപോലുള്ള സംഭാഷണം കേട്ടിരിക്കുന്നവർ നൃതനമായോരു കാഴ്ചപ്പാടിന്റെയും ധീരോദാത്തമായ ആശയങ്ങളുടെയും കർമ്മാസ്യകതയുടെയും മേഖലയിൽ എത്തിച്ചേരുന്ന നാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകൾക്ക് കടിഞ്ഞാണിടാണ് അശക്തരാകുന്നു. തികച്ചും പ്രായോഗിക മായ വീക്ഷണതയിൽനിന്നും ഉയർന്നുപോകുന്ന ഒരു സപ്പനലോകത്തിലേക്ക് നമുക്ക് അത് അവാഹിച്ചു കൊണ്ടുപോകുന്നു. അദ്ദേഹം പറയുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ പലതും നമുക്ക് അസാധ്യമെന്നോ ദിനഗാപുരതുല്യമെന്നോ ആദ്യം തോന്തിയെന്നു വരാം. പക്ഷേ, നമ്മെയത് ചിന്തിപ്പിക്കുന്നു; പ്രചോദിപ്പിക്കുന്നു; സാഹസികരാക്കുന്നു. തന്ത്രായ കാഴ്ചപ്പാടുകളിലും സാധനകളിലും ചെന്നേതാണ് സജജരാക്കുന്നു. നാം അസാധ്യമെന്ന് ആദ്യം കരുതിയത് പ്രായോഗികമാകിക്കാട്ടിയിട്ട് അദ്ദേഹം നില്ക്കിയെടുത്തും ആശ പറയുന്ന മട്ടിൽ, അടുത്ത തവണ നമ്മോട് സംസ്ഥാനം”

മനുഷ്യൻ ചരിത്രത്തിൻ്റെ സൃഷ്ടിയല്ല സ്വഷ്ടാവാൺ എന്നതേ ഗോവി നീർ നമ്മുണ്ടുമൊന്നും ഒരു കാലം ഉദ്ദേശ്യാദിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഗതകാലചരിത്രം ചവിട്ടിത്താഴ്ത്തണ മെന്നോ, നിരാകരിക്കണമെന്നോ ഒരിടത്തും അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല. സ്വഷ്ടാവിന് സൃഷ്ടിയുമായി നിരപേക്ഷം പുലർത്താനാവുമോ? സമുഹം അളവിൽ വർഗങ്ങളും വ്യക്തിയുടെ സൃഷ്ടിയാണ് എന്നും അദ്ദേഹം യുക്തി യുക്തം സമർത്ഥിച്ചു: “മനുഷ്യൻ എന്ന സംഘതയുടെ മനോഹാരിത പൂർണ്ണ യായും ഉൾക്കൊണ്ട്, സമഷ്ടിയെന്നാൽ വ്യഷ്ടികളുടെ കൂട്ടായ്മയാണെന്നും സമഷ്ടിയുടെ വളർച്ച വ്യഷ്ടികളുടെ വളർച്ചയുടെ ആകത്തുകയാണെന്നും ശ്രദ്ധിച്ച്, ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും പരമാവധി വളർച്ചയ്ക്കുതകുന്ന സാഹചര്യ സമഷ്ടിക്കായി അനവരതം യത്തിച്ചു, ഗോവിന്നൻ. മനുഷ്യനായി ജനിച്ചവന് മനുഷ്യനായിത്തെന്ന ജീവിക്കാൻ കഴിയണമെന്ന് അദ്ദേഹം വാശിപ്പിച്ചു; അതിനുവദിക്കാത്ത രീതികളെയും ചട്ടങ്ങളെയും അദ്ദേഹം ആവത്തും ശക്തിയോടെ എതിർത്തു.”

രുചിന്ത അമവാ ആശയം കാലഹരണപ്പെടുന്നത് അത് സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെടുന്നോ അമവാ സാക്ഷാത്കരിക്കാൻ ആവത്തല്ലെന്ന് നിസ്സന്ദേഹം തെളിയിക്കപ്പെടുന്നോ അണ്. മനുഷ്യനാവുകയെന്ന സങ്കല്പത്തിന് അവൻ അങ്ങനെയല്ലാത്തിടരോളം കാലം പ്രസക്തിയുണ്ട്. പ്രത്യയ അവൻ അങ്ങനെയല്ലാത്തിടരോളം മാത്രംപോരാ മനുഷ്യനെ മനുഷ്യ ശാസ്ത്രങ്ങളോ അവകാശസമത്വങ്ങളോ മാത്രംപോരാ മനുഷ്യനെ മനുഷ്യ നാക്കുവാൻ എന്ന് ഗോവിന്നൻ കരുതി. സാധാരണജനങ്ങൾക്കും അവരുടെ മേൽ അടിച്ചേല്പിക്കപ്പെട്ട രാഷ്ട്രീയ നേതൃത്വത്തിനും ഇടയ്ക്കുള്ള വിചവ മേൽക്കുമേൽ വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതിനുകൂരിച്ച് വേവലാതിപുണ്ഡ് ഗോവിന്നൻ അടിച്ചുമർത്തലോ അഭിപ്രായസ്വാതന്ത്ര്യനിഷ്യമോ അതു നികത്താൻ സഹായിക്കുകയില്ലെന്ന് തരപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു. അധികാരത്തിന്റെ ഗോവണി പൂട്ടി ചവിട്ടിക്കയറിയശേഷം കമ്മ്യൂണിസം ആ ഗോവണിയെത്തെന്ന തളളി തിട്ടു കണ്ടപ്പോൾ കപടരാഷ്ട്രീയത്തോട് വിചചൊല്ലി ചിന്തയുടെ മണ്ണല തിലേക്ക് ഉൾവലിഞ്ഞവനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അധികാരം വർത്തമാനദശ യുടെ മാസ്മര യാമാർത്ഥ്യമെങ്കിൽ ചിന്ത ഭാവിയിൽ മുളപൊട്ടാനായി വിത രൂന വിത്താണ് എന്ന് അദ്ദേഹം തിരിച്ചറിഞ്ഞു.

മനുഷ്യപൂർത്തിന് മുഖ്യായ ഇല്ല, മനുഷ്യവ്യക്തികൾ മാത്രമേ അതു ഇള്ളവെന്നും, മനുഷ്യൻ്റെ ഔജസ്സും സൗന്ദര്യവും വ്യക്തിയെന്ന നിലയ്ക്കാണ്, അതുരംമാരു സ്ഥിതിവിശേഷത്തിൽ മാത്രമേ മനുഷ്യൻ അർത്ഥവത്തായി തിരുകയുള്ളു എന്നും ഗോവിന്നൻ ശരിച്ചു. തന്റെ സന്താം പരിവേഷത്തിലും വ്യക്തിത്വത്തിലും വിരാജിക്കാൻ അവസരം കിട്ടാത്തിടരോളം മനുഷ്യൻ്റെ മനുഷ്യത്വം പ്രകാശവത്താകാരതെ പാശാകുന്നു. ഇതുന്തെ മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ച ഏറ്റവും വലിയ ആരംഭം, ഏതൊരു മനുഷ്യനിലും ഏകാന്തപാലികനാ വാനുള്ള തരയുണ്ട്. ഏതെങ്കിലുംമാരു ഘട്ടത്തിൽ അവനവനാകാൻ കൊതി കാത്ത ആരൈകിലുമുണ്ടോ? പരിണാമമാണ് പുരോഗതിയുടെ ആവശ്യ കാരണ അരൈകിലുമുണ്ടോ? ഏല്ലാറിന്റെയും മാനദണ്ഡവും, മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ അടി വേരുമായ മനുഷ്യൻ മാറേണ്ടതുണ്ട്. “വ്യക്തികളുടെ യുക്തിബോധത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കുന്നരുപമായ സമുദായത്തിൽ മാത്രമേ വർഗ്ഗബോധത്തിന് വ്യാപ്തിയും പ്രാപ്തിയും കൈവരികയുള്ളൂ. രുചി വലിയ പരിധിവരെ നിഷ്പ ധാതമകമാണ് ഈ യുക്തിബോധവും വർഗ്ഗബോധവും. താൽക്കാലിക പരിത്വ

ദ്രോ വിന്റെ പിൻമുറക്കാർക്കായി വിട്ടേഴുവോയ പെത്യുകമെന്ത്? എന്ത് എന്നു ചോദിക്കും മുന്പ് എന്തെങ്കിലുമുണ്ടാ എന്ന് ചോദിക്കാൻ വെന്നുനാവരുമുണ്ടാകാം. അക്കുട്ടരെ തൽക്കാലം ശല്യപ്പെടുത്താതിരിക്കുക.

ഗോവിന്റെ ആവശ്യപ്പെട്ടത് ഒന്നു മാത്രം: മനുഷ്യനാവുക. അതിന്റെ വലിയ കാര്യമാണോ? നാമൊക്കെ മനുഷ്യർത്ഥനന്നയല്ലോ? രൂപത്തിൽ ആയിരിക്കാം. ഗോവിന്റെ ആവശ്യം പലപ്പോഴും ഒരാഹാന്തരിന്റെ സംബന്ധം പുല്ലിയാൽ ദുഃഖനും അളവിലേ ഉള്ളൂ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ നമുക്കിടയിൽ എല്ലായാൽ ദുഃഖനും അളവിലേ ഉള്ളൂ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ മനുഷ്യനാവുക എന്ന ഗോവിന്റെ ആവശ്യം പലപ്പോഴും ഒരാഹാന്തരിന്റെ പ്രതീതി ഉൾവഹിച്ചു. നാമാകട്ട ജീവിതത്തിന്റെ പുള്ളക്കെടുത്തിൽ ആ പ്രതീതിയെ ഒരുതരം കിറക്കായി പുച്ചിച്ചിട്ടുള്ളതുകയുംചെയ്തു. ഒരുദാഹരണം മാത്രം. ഒരു ലേഖികയുടെ വാക്കുകളിൽ, “മനുഷ്യൻ എന്ന കേവലസങ്കള്പത്തിനു ചുറ്റുമാണ് ഗോവിന്റെ ആശയലോകം കരുപ്പിടിപ്പിക്കപ്പെട്ടത്. ‘മനുഷ്യനാണ് എല്ലാറ്റിന്റെയും മാനദണ്ഡം,’ എന്ന പ്രത്യക്ഷത്തിൽ നിരുപദ്രവകരമായ മുദ്രാവാക്യത്തിലൂടെ പക്ഷേ, അദ്ദേഹം മനുഷ്യനെ ചരിത്രനിരപേക്ഷനാക്കുകയും സമൂഹത്തിന്റെ വർഗ്ഗാടിസ്ഥാനത്തെ നിശ്ചയിക്കുകയും മുതലാളിത്ത പ്രത്യയശാസ്ത്രം പതിനേന്ടൊം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യഘട്ടമുതലേ പ്രചരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പ്രതിലോമ ആശയങ്ങളെല്ല മലയാളത്തിലേക്ക് പുതിയതെന്ന വ്യാജേന ആനയിക്കുകയുമാണ് ചെയ്തത്.” വ്യക്തിഗത കാഴ്ചപ്പുണ്ടെന്ന നിലയിൽ ഇതിനെ പരാമർശിക്കാതെ വിടാമായിരുന്നു. പക്ഷേ, അനുഭവം സുചിപ്പിച്ചതെങ്കിലും, ചില വസ്തുതകൾ ഇവിടെ ആവർത്തിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നു തോന്തി.

“മാർക്സിസത്തിന്റെ മനുഷ്യസന്നേഹത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ഭാർഷനികവീക്ഷണത്തോട് ഗോവിന്റുള്ള ആത്മബന്ധം സംശയാസ്പദമേ അല്ല,” എന്ന ഒരു മാർക്സിസ്റ്റ് ചിന്തകന്റെ നിരീക്ഷണം ആവർത്തിച്ചുറപ്പിക്കാനോ, തന്റെ ചിന്തയെ പ്രചോദിപ്പിച്ച മാർക്സിസത്തിന്റെ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ചില ഘടകങ്ങളെ അവഗണിക്കുകയോ, ഉപേക്ഷിക്കുകയോ വഴി ഗോവിന്റെ യഥാർത്ഥത്തിൽ, ആശയവാദ മാർക്സിസ്റ്റായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടവനു അതേ ചിന്തകന്റെ അഭിപ്രായത്തെ വണിക്കുവാനോ, “1950—കൾക്കുശേഷം ലോകസാമാജ്യത്തം വിമോചനാശയങ്ങളെ നേരിടാൻ ആഗോളമായി പ്രചരിപ്പിച്ച മാനുഷികപ്രശ്നങ്ങൾ മലയാളത്തിലേക്ക് എത്തിക്കുക എന്നതായിരുന്നു ഗോവിന്റെ നിർവ്വഹിച്ച ചരിത്രഭാര്യം,” എന്ന മറ്റാരു മാർക്സിയൻഡു പണ്ടെന്നെത്ത വെല്ലുവിളിക്കാനോ അല്ല ഇവിടെ ശ്രമം. മേൽ സുചിപ്പിച്ച ലേവന്നങ്ങളിലെ ഇതരവാദഗതികൾ വിസ്മരിക്കാതെതന്നെ ഗോവിന്റെ പരിശത്തേരേചൊണ്ടു അവത്തിപ്പിക്കുക മാത്രമാണ് ഉദ്ദേശ്യം.

സഫിതിയിൽ ആവശ്യമായിരിക്കാമെങ്കിലും, വ്യക്തിയുടെ യുക്തിബോധവും സമുദായത്തിലെ വർഗ്ഗബോധവും യഥാർത്ഥത്തിൽ മാനുഷികബോധമായി രൂപാന്തരപ്പെടുമ്പോഴും അവയ്ക്ക് നിർമ്മാണാത്മകത സിദ്ധിക്കുന്നുള്ളൂ.”

ഗോവിന്ദൻ ഒരു സംഘടനയും ഉരുവപ്പെടുത്തിയില്ല. അദ്ദേഹത്തിന് അനുഭാഗികളേം ശിഷ്യരാറേം ഇല്ലായിരുന്നു. ചെറുപ്പക്കാരോട് ഇടപഴക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം അവരിൽ ഒരാൾ മാത്രമായിരുന്നു. ഉന്നതങ്ങളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ശിരിപ്രഭാഷണങ്ങൾ നടത്തുവാനോ തന്റെ കുടാരത്തിലേക്ക് അണിക്കുള്ള ചേരുക്കാനോ അദ്ദേഹം തുനിഞ്ഞില്ല. സമുദായത്തിലെ ഓരോ അംഗത്തിന്റെയും പ്രത്യേക സിദ്ധികൾ വളർത്തിയെടുക്കാനും പ്രയോജനപ്പെട്ട താനും സഹായകമായ സാഹചര്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കണമെന്നു മാത്രമാണ് അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടത്. എന്നിട്ടും, “ശ്രീ എം. ഗോവിന്ദൻ ചരമത്തിലൂടെ അനാമമാവുന്നത്, കേരളത്തിൽ ബുദ്ധിജീവിതത്തിന്റെ സ്വാശ്വാരത്തക്കു റിച്ച് ഉള്ളംകൊള്ളുകയും സംഘടിതമായ മാനുഷ്യപ്രവർത്തനത്തിനുനേരേ ഭീതി പുലർത്തുകയും ചരിത്രസംവർഗ്ഗങ്ങളെ ചിന്താപ്രക്രിയയിൽനിന്നോ ശിവാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സ്വഭാവരഹിതമായ ഒരു യായിസംഘമാണ്,” എന്ന വിധി കുറിക്കുന്നവരെ നോക്കി ഉള്ളിച്ചിരിക്കാനേ കഴിയു.

ചോദ്യം ചെയ്യാനും സന്ദേഹംകൊള്ളാനുമുള്ള തരരയെ ഗോവിന്ദൻ എന്നും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിട്ടും ഉള്ളൂ. അച്ചിൽ വാർത്ത അനുയായിക്കുള്ള അദ്ദേഹം സൃഷ്ടിചെയ്തിരുന്നു; അങ്ങനെയാവാൻ കൊതിച്ചുവരെ ആട്ടിയകറ്റുകയും ചെയ്തു. അതായത്, ഗോവിന്ദനോടൊപ്പം നില്ക്കാൻ വെന്നിയവർക്ക് വ്യക്തിത്വം ഹോമിക്കണ്ടി വനിക്കേണ്ടിനു സാരം. ചിന്താസ്വാതന്ത്ര്യമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രമാണം. ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഗോവിന്ദൻ എം.എൻ. റോയി കൈകുറിച്ച് എഴുതിയത് അനുസ്മരിക്കുന്നത് ഉചിതമായിരിക്കും. കാരണം ആ എഴുതിയത്തെയും ഗോവിന്ദനെ സംബന്ധിച്ചും നുറു ശതമാനം ശരിയാണ്: “റോയ് കമ്മ്യൂണിറ്റായത് ആരുടെയും പ്രലോഭനമോ പ്രീഡനമോ നിമിത്തമല്ല. അദ്ദേഹം കണ്ണടത്തിയ കാലത്ത് കമ്മ്യൂണിസം ഒരാദർശമായിരുന്നു. പരീക്ഷണവിധേയമായിട്ടില്ലാത്ത ആദർശം. പ്രവർത്തനത്തിൽ കമ്മ്യൂണിസത്തിൽ കണ്ണ കുറവുകളുടെ കാര്യകാരണബന്ധം അനേകിച്ച് അദ്ദേഹം വിചിന്തനമാരംഭിച്ചു. അത് അദ്ദേഹത്തെ കമ്മ്യൂണിറ്റ് വിരോധത്തിലാലും കൊണ്ടുപോയെയെത്തിച്ചു. വികാരപരമായി കമ്മ്യൂണിസത്തെ തഴുകിയവർക്കേ പിനീട് അതിനോട് പ്രസൂതിവെരാഗ്യം പോലുള്ള മനോഭാവമുണ്ടാകേണ്ട ആവശ്യമുള്ളു. കമ്മ്യൂണിസത്തോട് അഭിപ്രായവൃത്താസം വന്ന ശേഷവും ചിന്താമേഖലയിൽ തങ്ങളുടേതായ മുലയന്മുള്ളവർ പശ്യ നഷ്ടത്തെപ്പറ്റി ആവലാതിപ്പുഫേണ്ടതുമില്ല. ഓരോ തത്ത്വത്തിന്റെയും പരാജയം ചിന്താശാലികളെ പുതിയ ചിന്തകളിലേക്ക് തിരിച്ചുവിടുകയാണ് വേണ്ടത്. റോയിയുടെ കാര്യത്തിൽ അതാണ് സംഭവിച്ചതും. മനുഷ്യരെ സാഖ്യതകളെയും അവരെ അടിസ്ഥാനപരമായ നയയെയും ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച അദ്ദേഹം മറ്റാരു രീതിയിൽ പെരുമാറിയിരുന്നുകിലേ വിസ്മയിക്കേണ്ടതുള്ളൂ.” വെറുതെയല്ല ഗോവിന്ദൻ റോയ് മരിച്ചപ്പോൾ, “അദ്ദേഹം മറ്റാരു തരത്തിൽ ഇന്നും ജീവിക്കുന്നു, റോയിയുടെ ഒരു ശംഖം എന്നിലും പറയാൻ താനിഷ്ടപ്പെടുന്നു,” എന്ന ഏറ്റുപറഞ്ഞത്.

തലമുറ തലമുറകളുടെ മുന്പേ നടന്ന ‘വരു പിള്ളരേ, ഇതിലേ, ഇതിലേ,’ എന്നു പറഞ്ഞ ലോകജനതയെ വെളിച്ചത്തിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോവുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. മനസ്സിലാക്കപ്പെടുന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഗോവിന്ദൻ ഒരു നരവംശാസ്ത്രജ്ഞനോ, മനഃശാസ്ത്രജ്ഞനോ, രാഷ്ട്രത്ത്രജ്ഞനോ, സാമൂഹ്യശാസ്ത്രജ്ഞനോ എന്നുമായിരുന്നില്ലെങ്കിലും ഏതു സർവകലാശം ലഭിലെയും ഗവേഷണനിലയത്തിലെയും പണ്ഡിതാഗ്രഹസർക്കുപോലും ചെന്നെത്താൻ കഴിയാത്ത ആഴംവരെ പോയി അദ്ദേഹം സാധാരണക്കാരന്റെ മനഃശാസ്ത്രജ്ഞനും സാമൂഹ്യശാസ്ത്രജ്ഞനും രാഷ്ട്രത്ത്രജ്ഞനും ഒക്കെ ആയി എന്നു മാത്രമല്ല, താൻ വെച്ചുത് തുടർന്നു കൊണ്ടുപോകാൻ ജനജീവിതത്തിൽ ഒരു പ്രേരണയായിരത്തീരുകയുംചെയ്തു. കേരളത്തിലെ പ്രതിഭകളെ കണ്ണെത്തി ഉട്ടിവളർത്തി പുറംലോകത്തിന് പരിചയപ്പെടുത്തി കൊടുക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ഗോവിന്ദൻ നിർവ്വഹിച്ച പങ്ക് അന്യാദ്യുമാണ്.

കാരുതിനെ സ്മരിക്കുമ്പോൾ ഗോവിന്ദൻ ഏതിപ്പെടുന്ന ഒരു നിഗമനമുണ്ട്. “ജീവിതത്തിന് അതിന്റെതായ താളവും വ്യവസ്ഥയുമുണ്ട്. ഗർഭാശയമുണ്ട്. ചുടലകളെത്തിലേക്കുള്ള യാത്രയാണത്. ഉത്തേവത്തിന്റെയും തിൽനിന്ന് ചുടലകളെത്തിലേക്കുള്ള യാത്രയാണത്. ഉത്തേവത്തിന്റെയും പുരോഗതിയുടെയും അപ്രത്യക്ഷമാകലിന്റെയും മുൻകൂട്ടി തയ്യാറാക്കിയ ഒരു സുനിശ്ചിത ഗതിക്രമം. കാലത്തിന്റെ കരങ്ങൾ തൊട്ടിലാട്ടുന്നു; അതുപോലെ തന്നെ ശവമണ്ഡം ചുമക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിനിടയിലുള്ള കാലയളവാണ് ജീവിതം. മരണം ആരുടെയും അന്ത്യമല്ല. അതിനു സ്വയം പുർണ്ണത നേടാൻ ജീവിതത്തിന്റെ സഹകരണം ആവശ്യമാണ്. കാരണം മരണത്തെ ആത്യന്തികമായി നാം വിലയിരുത്തുന്നത് ഒരാളുടെ ജീവിതരീതിയും അതിനു കൈവന്ന അർത്ഥവും അവഗ്രഹിക്കുന്ന തലമുറയുടെ മുന്പിൽ അവത്തിപ്പിക്കുന്ന ജീവിതമാട്ടുകയും വച്ചുകൊണ്ടാണ്.” ഈ ഉരകളിൽ ഗോവിന്ദൻ ജീവിതം മാറ്റുന്നേക്കാലിയാൽ കിട്ടുന്നതെന്നോ അതുതന്നെ അദ്ദേഹം വിടേച്ചുപോയ രച്ച നോക്കിയാൽ കിട്ടുന്നതെന്നോ അതുതന്നെ അദ്ദേഹം വിടേച്ചുപോയ

സംവാദങ്ങളിൽ ശോവിന്റെ അനുവർത്തിച്ച സംയമനം അപരന്നേ
വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളിൽ കടന്നുകയറുന്നതിൽനിന്ന് അദ്ദേഹത്തെ വിലക്കി.
സന്തം നിലപാട് സ്ഥാപിച്ചെടുക്കലേം കക്ഷിചേർക്കലേം ലക്ഷ്യമല്ലാതിരു
ന്നതിനാൽ അദ്ദേഹം സ്വതന്ത്രാഭിപ്രായങ്ങളെല്ലായും അഭിപ്രായങ്ങൾക്കെല്ലായും
സഹർഷം സ്വാഗതംചെയ്തു, പോരാ, ഫ്രോണ്ടാഹിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം അനുസ
രണം ആവശ്യപ്പെട്ടില്ല. മനുഷ്യൻ സ്വയം കണ്ണെത്തണം, സ്വയം വിമോചനം
നേടണം, സ്വയം പുരോഗമിക്കണം എന്നു നിന്നച്ച ഒരാൾക്ക് മറ്റൊരിയത്തിൽ
പ്രവർത്തിക്കാനാകുമായിരുന്നില്ല. പുരോഗമന്ത്രസുക്യം കുറഞ്ഞുപോയ,
അധ്യാഗമനത്തിന്റെ ഭദ്രതയിൽ നിർവ്വചിപ്പുണ്ട് സമുഹപരിപ്പേദത്തിന്
ശോവിന്റെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിത്തില്ലെങ്കിൽ അതഭൂതപ്പെടാനെന്നതിൽ
ക്കുന്നു! ആലസ്യത്തിലെ വിശ്വാസിയല്ല, അഖ്യാനത്തിന്റെ കനികളാണ്
അദ്ദേഹം ലക്ഷ്യമിട്ട്. ആ കനികൾ നിഷിദ്ധങ്ങളായാൽപോലും വംശപു
രോഗതി സൃഷ്ടാധ്യമാക്കും എന്നദേഹം കരുതി.

പരിപുർണ്ണത എന്നും അപൊപ്പമായ ഒരാർഡിഷമായിരിക്കും. എങ്കിലും അതിനോട് കൂടുതൽ കൂടുതൽ അടുത്തത്തുകയെന്നതുനേൻ അഭികാമ്യമായ നേട്ടമല്ലോ? ഗ്രാവിറ്റാലീ പരിശൃംഖലയെല്ലാം ഈ അടബൾഹാപ്പതിയിലേക്കുള്ള പ്രയാസം തുരിതപ്പെടുത്തുവാൻ ഉന്നമാക്കിയുള്ളവയായിരുന്നു. അന്തമരിയാത്ത പരിവർത്തനചട്ടകങ്ങളിലൂടെ മാത്രമേ ആ ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കാനാവു. അത്തരം സർഗ്ഗാത്മക പരിശാമങ്ങളെ അദ്ദേഹം വിപ്പവണങ്ങളും വിളിച്ചു. വിപ്പവമെന്നാൽ കലക്കിമരിക്കലെല്ല, തെളിയിച്ചെടുക്കലോണ്. കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ട അവസ്ഥയിലേക്കുള്ള നടന്നുകയറ്റമാണ് പുരോഗതി എന്നിരിക്കേ, അതിന് പുർണ്ണവിരാമമുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം കരുതിയില്ല. നവോത്ഥാനം പോലും എങ്ഞോ എന്നോ സംഭവിച്ച ഒറ്റ പ്രക്കവനമല്ല, അനുസ്യൂതം തുടർന്നു നിർണ്ണായകചട്ടങ്ങളിൽ സാന്നിഡ്യം വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രതിഭാസമാണ്.

பிரதிகாஸமான. பிசோவுட்டுக் கிராம பிரதிவிலையை உருத்திரியும் ஆஸயங், ஆஸய தினேற் ஸஹலாவிஷ்கரணம் ஹவயாதே பூரோஹதியுடை பவிடுப்பகிக்கல். ஹவயில் ஏதைகிலூா எனிக் காஸதகஸி ஏற்பெட்டால் பூரோஹதி மறி பிக் மாடும். நூத்தாஸயனைலை வரவேல்க்கூக்கயும் பொசிட் ஜீர்ணதயைடை காளையால் கேஸாத்த யூவபேதனக்கலை பேவாஸாபிஸ்திக்கூக்கயும் செழுந்திதல் ஏனும் ஸுஷ்கான்தி காளிசூ, ஗ோவிடால். அவ வழுக்கு பூஷ்பிகளை மகிழ்தி பிரதாஸாதடியும் அநிவாருமாளைங் அஃபேரா வூக்தமாகி. பிரதிக்கூந் மனுஷ்யரூப ஸாதடியதினிக் பவர்த்தனங்கரும் அவர்கூ பெடுக்கயும் கக்ஷிராஷ்ட்ரையதினேற் நூக்கதின்கீட்டிப்பெட்டால் விஸம்தி கூக்கயும் செய்த ஒரு லோகவிக்ஷனம் பூலர்த்தியவராயிலூா ஶோவிடங்கும் ஸி.ஜெ. தோமஸும் என்க கெ.பி. அப்பு: “ஸநம் யெஷுவாக ஜீவிதத்தி லுநை தண்ணக்கூரேஷன் வரான் போகும் அதூநிகமந்திரை பவசிசூ ஹவயாதே அண்ணக்கூரேஷன் வராகி விளாஶம் ஹவராயிலூா. மலயாழ்சிரியைடை உலர்ஜி யமாற்றம் ஸுஷுபிஜீவி விளாஶம் ஹவராயிலூா. மலயாழ்சிரியைடை உலர்ஜி வத்கரணம் ஹற எழுத்துக்காருடை அவிர்ளாவதோகெயாங் ஸங்கவிசூத்.” புவிகாலை மாடும் பூரோஹதியும் எழுஷருவும் உலவாகு புவிகாலை மாடும் பூரோஹதியும் எழுஷருவும் உலவாகு

“സാധനസമ്മുഖിക്കാണ്ടു എന്ന് കയില്ല. അവ വക്തിത്രിവോടെ ഉപയോഗിപ്പാനും സഹകരണബോധയർഹാട എല്ലാവർക്കും നല്കാനുമുള്ള സമന്വയം സാമ്പത്കാരികബോധവും കൂടിയേ

കഴിയു. ഇന്നത്തെ ഫോക്കത്തിൽ വലിയ പൊരുത്തക്കേടുണ്ട്. ഭാതിക സാകരുണ്ട് വികസിച്ചതോകാപ്പം മനുഷ്യഹൃദയങ്ങൾ വളർന്നില്ല.” അതിനാൽ ഇന്നത്തെ സംഘടനങ്ങളുടെ മുലകാരണങ്ങളിലോന്തരമായാണ് ഗോവിന്ദൻ കലാ സാഹിത്യ സംസ്കാരിക രംഗങ്ങളിലെ പുതു പൊടിപ്പുകൾക്ക് പ്രോത്സാഹനം നല്കിയത്.

മാർക്കസിസത്തിന്റെ സത്തയോട് യോജിപ്പി പ്രകടിപ്പിക്കുകയും അധികം രത്തിലേറിയ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകളുടെ ഭരണരീതിയെ അപലപിക്കുകയും ചെയ്തത്തിനാൽ, പ്രായോഗിക കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് മുഖ്യധാരയും ജീർണ്ണിച്ച മതം സ്ഥതയെ ചോദ്യം ചെയ്തത്തിനാൽ പരമ്പരാഗത ബുദ്ധിജീവികളും ആർഷ ഭാരത മാഹാത്മ്യം പ്രകിർത്തിച്ചു കാലയാപനം ചെയ്തവരും ഗോവിന്ദന തീണ്ടാപ്പാടകലെ നിർത്തി. സേച്ചുഡിപത്യം, മേൽപ്പറഞ്ഞ ഇരുവിഭാഗങ്ങളിൽ ആരുടേതായാലും, സാഹിത്യകാരനിൽനിന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്നത് കേവലാനുസരണം മാത്രമാണ്. അതാകട്ടെ, കലയുടെ കാലലുമായി പൊരുത്ത പ്പെടാത്തതുമാത്രെ. സ്വന്തം കാലത്തും ദേശത്തും മനസ്സിലാക്കപ്പെടാതിരക്കുക എന്നത് പ്രവാചകരായുടെ ഗതികേടാണ്. ശത്രുക്കളുടെയും മിത്രങ്ങളുടെയും ചീതവിളി ഒന്നുപോലെ കേൾക്കാനുള്ള യോഗവുമവർക്കുണ്ട്. കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ ഗതിയെക്കുറിച്ചു, സാമാജ്യതത്തിന്റെ ആവനാഴിയിലാളിക്കുന്ന ആയുധങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഹാസിസത്തിന്റെ വേഷപ്രച്ചനതകളെക്കുറിച്ചു—അങ്ങനെ പലതിനെക്കുറിച്ചും—ഗോവിന്ദൻ തന്ന മുന്നറയിപ്പുകൾ മുന്നും നാലും പത്തിറാണ്ടുകൾക്കു പിരിക്ക് അനുഭവവേദ്യമായപ്പോൾ തിമിരബാധയേശാത്ത നിരീക്ഷകൾ അതിശയിച്ചു. ഗോവിന്ദൻ നമുക്കെത്തേയോ മുന്നിൽ കാൽ നീട്ടി വലിച്ചു നടന്നവനാണെന്ന് നാം തിരിച്ചിറിഞ്ഞു.

കലാസാഹിത്യാദികളുടെ മനുഷ്യനെ സ്വപർശിക്കുന്ന സകലമാനവിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചും സുവ്യക്തമായ അഭിപ്രായങ്ങളുള്ളതു ആളായിരുന്നു, ഗോവിന്ദൻ. അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിച്ച കർമ്മപദ്ധതികൾ ഉന്നംവച്ചത് ജനപ്രീതിയല്ല ജനനമയാണ്. വിപുലമായ സംഘടിതപ്രവർത്തനങ്ങൾ സാംസ്കാരികരംഗത്ത് കാര്യമായി ഒന്നും നേടുകയില്ലെന്ന് ഉറച്ചു വിശ്വസിച്ച ഗോവിന്ദൻ, വ്യക്തിപരമായ സന്ധർക്കത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു സാഹോദര്യം കേരളത്തിൽ എന്നുവേണ്ട, ഭാരതത്തിൽ ഉടനീളം വാർത്തയുടെക്കുന്നതിൽ മാർഗ്ഗദർശിത്വം വഹിച്ചു. ആരെത്തരതനെ അവഗണിച്ചാലും ആ കുട്ടായ്മ ഇന്നും സജീവമാണ്; മനുഷ്യകുലത്തിന് നന്ദികുന്നതുമാണ്. സംവാദങ്ങളിലും ദൈഹം, കത്തിടപാടുകളിലുടെയും കൊച്ചുകൊച്ചു ചർച്ചായോഗങ്ങളിലും ദൈഹം, കൊച്ചു മാസികാപ്രവർത്തനങ്ങളിലുടെയുംമറ്റും ഉരുവംകൊണ്ട അഞ്ചെറച്ചാരികസബ്യം മലയാളകലാസാഹിത്യരംഗത്ത് അർപ്പിച്ച സംഭാവനകൾ അവഗണിക്കാവത്താണ്. ആ മനുഷ്യാനുബ ഭാരതത്തിന്റെ ജൂല ഭാഗവശാൽ ഇന്നിയും കെട്ടങ്ങിയിട്ടുമില്ല.

ഗോവിന്ദൻ ഭാതികമായ വേർപ്പാട് അംഗീകരിക്കാൻ തയ്യാറില്ലാത്തവരുണ്ട്, നിത്യചെതാന്ത്യതിയെപ്പോലെ: “മാനുമായി നിത്യവർത്തമാനത്തിൽ എന്നും വർത്തിക്കുന്ന ശുഡ സത്യത്തിന്റെയും സന്ദർഭത്തിന്റെയും മാനങ്ങൾ ഇപ്പോകത്ത് ജീവിക്കാൻ വരുന്നവർക്കെല്ലാം എന്നും നല്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് മരിക്കാനറയാൻപാടില്ലാത്ത ഗോവിന്ദനും മറ്റുമാണ്.” അക്കുട്ട്